

BİZ

BÜYÜK İŞLER ZAMANI

SORGUN
MEHMET AKİF ERSOY ORTAOKULU

BİZ

Sorgun Mehmet Akif Ersoy Ortaokulu

Proje Sorumlusu

Aylin DAĞ

Matematik Öğretmeni

Kapak Tasarım-Düzenleme

Serkan DAĞ

Sınıf Öğretmeni

Eser İnceleme

Türkçe Öğretmenleri

Neslihan Yılmaz GÜNDOĞDU

Yusuf DEMİR

Emre KAYHAN

Yakup ARSLAN

Baskı

Nisan 2021

BİZ

Büyük İşler Zamanı

İÇİNDEKİLER

Önsöz.....	6
Sunuş.....	7
Cumhuriyet Bayramı.....	10
Yozgatlı Kınalı Hasan.....	14
İçimizdeki Güç.....	17
Bir Renk.....	19
Ferit ile Seher.....	22
Beyaz Yele.....	32
Satranç.....	38
Mucize Sensin.....	42
Kahverengi Ayıcık.....	47
Kahraman Mehmetçik.....	52
Azimli Ol Başarıya Ulaş.....	54
Bitkilerle Empati.....	57
Gökyüzü Mavisi Defter.....	60
Fatih'in Başarısı.....	64
Hayvan Sevgisi.....	68
Mucize Sensin.....	71
Sevginin Gücü.....	76
Çevre Kirliliği.....	80
Sürpriz Sonlu Tatil.....	82
Çalışkan Berkhan.....	86
Ben Ünlüyüm.....	89
Şiir Yazıyorum.....	92
Başarıya Ulaşan Leyla.....	95
Maceralı Bir Okul Çıkışı.....	98
Biz.....	102

İçimdeki Çocuk.....	116
Mevsim.....	117
Mehmetçik	118
Ailem.....	119
O Sokakta Bir Çocuk.....	120
Öğretmen.....	121
Doğum Günü.....	122
Kuran-ı Kerim.....	123
Teknoloji.....	124
Ağaçlar.....	125
Öksüz Çocuk.....	126
Dostluk.....	127
Mutluluk.....	128
Vatan.....	129
Barış ve Mutluluk.....	130
Yaz.....	131
Kış.....	132
Kitap.....	133
Anne Baba Sevgisi.....	134
Benim Tatlı Kedim.....	135
Baba.....	136
Kardan Adam.....	137
Sokak Hayvanları.....	138
İstanbul'u Fetheden Fatih.....	139
Güneş.....	140
Evim.....	141
Dayanışma ve Millet İradesi.....	142

ÖNSÖZ

Merhaba Sevgili Okuyucularımız, Sevgili Dostlar,

Yine dopdolu, yine pırıl pırıl ve yine elinizden düşüremeyeceğiniz harika bir eser ile sizlerleleyiz.

Ve günler...

O sayılı günler....

Çabuk geçer derler. Daha dün gibi, “Fark Yaratan Yıldızlar”, “Değerler Özümüzdür” derken ne de çabuk geldi “Biz”. Hoş geldi. Siz sevgili çocuklardan gelen her bir eser mutluluk verdi hepimize.

En büyük başarılar, az da olsa devamlı çalışmalarla gelir. Bu gayret ve çabalarla yol alınır. Bütün bunlar azların sabırlı toplamıdır. Az fakat devamlı...

Sevgili öğrencilerimizin süreklilik kazanan bu çalışmalarının bu sene üçüncü sayısı ile birlikteyiz. Eğitimin ana ögesinin ve baş öznesinin insan olması bilinciyle eğitim kurumu olarak bizler temel çıkış noktasını, bireyin kendini bilmesini ve tanımasını sağlamak olarak gördük. Bu nedenle tüm çalışmalarımızı ve felsefemizi eğitim sisteminin aktörleri olan öğrencilerimizin gelişimi için sergiledik. Böylece de öğrencilerimizin eğitim yolculuğunda kişiselleştirilmiş bir yol haritasına sahip olmalarını sağlamaya çalıştık. Öğrencilerimize yetenekleri ve becerileri ölçüsünde fırsat verildiğinde bu beceri ve kabiliyetlerini ne kadar güzel kullandıklarını ortaya koydukları harika eserlerde görüyoruz.

Bu faaliyetlerimizin bir numunesi olarak da her biri birbirinden değerli öğrencilerimizin 2021 yılı çalışması olan kitabımızı sizlerin nazarına takdim ediyoruz. Selam ile...

Uzm. Öğrt. Yusuf ÇETİNTAŞ

Okul Müdürü

SUNUŞ

“Aşkla çalışan yorulmaz.” demiş, büyük ozan Neşet Ertaş.

Berber başladığımız yolculuğumuzda dört yılı geride bıraktık. Birçok proje, etkinlik ve gezi yaptık. Zamanın nasıl geçtiğini anlayamadan, tam bir takım ruhu içerisinde hiç yorulmadan yaptığımız bu çalışmalar umarım hayatınızda iz bırakır.

Beşinci sınıfta çıkardığımız ilk kitabımız, “Fark Yaratan Yıldızlar” ile yazarlık yolunda yürümeye başladık. Altıncı sınıfta çıkardığımız “Değerler Özümündür” kitabımız ile yolculuğumuz devam etti. Tüm dünya ile birlikte ülkemizde de devam eden covid-19 salgını nedeni ile okullarımızdan ayrı kalsak da yazma heyecanımız durmaksızın sürdü. Birlikte büyük emek vererek çıkardığımız üçüncü kitabımız olan “BİZ”, sizlerin yazma konusunda giderek ustalaştığınızın bir kanıtı mahiyetindedir.

Beşinci sınıfta minik ellerinizle tuttuğunuz kalemlerinizi hayat boyu bırakmamanızı temenni ediyor, siz büyüdükçe ortaya koyacağınız eserlerinizin de sizinle birlikte gelişip, şekil almasını diliyorum.

Yolculuğumuzda ayrı düşsek de kalpten kalbe yollarımızın olduğunu biliyorum. Geriye dönüp baktığınızda yüzünüzde bir tebessüm bırakabildiysem ne mutlu bana. Her zaman aşkla çalışarak başarıya ulaşacağınıza inanıyor, hepimizi gönülden tebrik ediyorum.

Aylin DAĞ

Matematik Öğretmeni

HİKAYELER

"Ey yükselen yeni nesil! İstikbal sizsiniz. Cumhuriyeti biz kurduk, onu yükseltecek ve yaşatacak sizsiniz."

M.Kemal ATATÜRK

E B R A R A R S L A N

CUMHURİYET BAYRAMI

Güzel bir güz günüydü. Papatya Mahallesi, Atatürk İlkokulu'nun zil sesiyle şenleniyordu. Küçük Süleyman, öğretmenin sözünü bitirmesiyle birlikte dışarı fırlamış, okulun bahçesindeki çamların dibinde hava alıyordu. Ama aklına takılan bir şey vardı: Öğretmenleri neden teneffüse çıkmadan önce 29 Ekim tarihinin önemini ve bununla ilgili araştırma yapmalarını istemişti? Yani koskoca 365 günden neden bu gündü?

Süleyman matematik dersine hazırlık yapmak üzere sınıfa doğru yol aldı. Çok geçmedi ki öğretmen sınıfa girdi. Süleyman'ın en sevdiği dersti matematik. Öğretmen tahtaya matematik problemi yazdı. Fakat sınıflarının en çalışkanı Süleyman bir türlü öğretmenin sorduğu probleme adapte olamıyordu. Çünkü aklına 29 Ekim'in neden bu kadar önemli olduğu takılmıştı. Nihayet son ders olan matematik dersi de bitmişti. Dolayısıyla o gün okul da bitmişti. Süleyman heyecanla koşarak evin yolunu tuttu. Nihayet eve vardı ve telaşla kapıyı çaldı. Öncelikle kapıyı açan annesine selam verdi ve dedesinin yanına koşmaya devam etti. Dedesinin yanına geldiğinde soluk soluğa kalmıştı. Önce şöyle bir soluğunu topladı. Süleyman, dedesine 29 Ekim'in ne demek olduğunu ve 365 gün varken neden 29 Ekim'in öne çıktığını sordu.

Dedesinin gözünde çok büyük bir mutluluk oluşarak sevinçle "Biz özgürüz!" dedi ve başladı anlatmaya. 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı tamamen özgür olduğumuz bir tarihtir oğlum. Osmanlı İmparatorluğunda, ikinci meşrutiyetin ilanından altı yıl sonra Birinci Dünya Savaşı başladı.1914'te başlayan dünya savaşına dünyanın bazı devletleri katıldı. Dört yıl süren savaş sonunda bizimle birlikte savaşan devletler maalesef yenildi. Savaş kuralları gereği biz de yenildik. Ülkemiz İngilizler, Yunanlar, Fransızlar ve İtalyanlar tarafından paylaşıldı. Bu sırada Süleyman çok etkilenmiş ve dedesini pür dikkat dinlemeye devam ediyordu. Dedesi konuşmaya devam etti. Milletine inanan, güvenen Mustafa Kemal şu sözle bizleri daha da cesaretlendirdi. "Tek bir egemenlik var o da milli egemenliktir. Ülkeyi yine ulusun kendi gücü kurtaracaktır." dedi.

Mustafa Kemal'in bu sözü söylediğini öğrenen Süleyman "Yaşa Mustafa Kemal!" diye haykırdı. Dedesi yine gururlu ve mutlu bir şekilde anlatmaya devam etti. Yurdun her tarafından gelen ulus temsilcileri(milletvekilleri) 23 Nisan 1920'de Millet Meclisi'ne toplandı. Millet Meclisi'nin kararı ile Kurtuluş Savaşı başlatıldı. "Türk milleti cesurdur, zekidir ve en önemlisi ne pahasına olursa olsun milletini elinden geldiği kadar daima korur. Eğer böyle olmasaydı neden canını verseydi ki, aylarca aç kalsaydı ki." dedi dedesi. Tüm Türk milleti savaştı Kurtuluş Savaşı'nda.

Genci, yaşlısı, hepsi...Kazandık savaşı sonunda! Türk toprağı yine öncesi gibi bizim oldu.

Türk milletini savaşta yöneten ulu önder Mustafa Kemal devletin Cumhurbaşkanı oldu. Cumhurbaşkanı olur olmaz hemen Cumhuriyet yönetim biçimini ilan etti. Yani bizlere bir yere tamamen bağılı olmadan, kendi irademizle özgür olma hakkı verdi. Eğer cumhuriyet olmasaydı Türk milleti kafes içinde mutsuz olan kuştan farksız olurdu. Şimdi ise dağlarda, taşlarda, ovalarda gezen hür kuştan farksız.

İşte bizim hür olduğumuz bu günü 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı olarak kutluyoruz. Süleyman anlamıştı anlamasına ama aklına bir şey takılmıştı. Dedesi, tüm bu olanları nasıl harfi harfine biliyordu? Süleyman, dedesine tüm bu tarihte yaşanmış olayları o gün henüz doğmamasına rağmen nasıl bildiğini sordu. Dedesi ise "Bir Türk çocuğı tarihini bilmezse geleceğini de çizemez." dedi. Yani geçmişinden ders almayan geleceğinde yine aynı hataları yapar, diyordu. Süleyman kendi kendine daima atasının izinde olacağına söz verdi. Türk olma şerefini verdiği için Allah'a şükretti.

"Türkler, Çanakkale'yi zorlayan çağının en ileri tekniğine sahip güçler karşısına adeta bir kale gibi dikilmişlerdir."

CHURCHILL

Ü L K Ü İ R E M E K İ N C İ

YOZGATLI KINALI HASAN

Çanakkale Savaşı, bir devrin battığı yerdir. Bir neslin şehit olduğu, toprağı sıksan şüheda fıskıracak olan, bir destanın yazıldığı yerdir. Mehmetçiğın sadece boğazları değil savaşın sonuçları gereğı, tüm vatanı savunduğı ve birçok kahramanlık hikayesinin yazıldığı yerdir. Yozgatlı Kınalı Hasan'ın hikayesi de bu hikayelerden biridir.

Kınalı Hasan, Yozgat'ın Sarıkaya ilçesine bağılı Kara Yakup köyündendir. Annesi, bu genç delikanlıyı Çanakkale'ye vatanı savunmaya gönderirken başına kına yakmıştır. Kendi gibi daha bıyıkları terlememiş gencecik arkadaşları ile beraber yayan yapıldak, günlerce yol yürüyerek ulaşmışlardır Çanakkale'ye. Yüzbaşı Sırrı Bey Hasan'ın bulunduğu bölüğün komutanıdır. Sırrı Bey asker arasında dolaşırken Hasan'ın başındaki kına dikkatini çeker. Sırrı Bey, Hasan'a başındaki kınanın anlamını sorar. Hasan utanır, buraya geleceğim vakit anam yaktı bu kınayı, ben de niye diye sormadım, der. Sırrı Bey o zaman bir mektup yaz da sor, der. Hasan'ın okuma yazması yoktur, mektubunu bölük yazıcısına yazdırır. Hasan söyler, bölük yazıcısı yazar. Aylar sonra Hasan'ın annesinden bir mektup gelir. Sırrı Bey mektubu okur. Meğer Hasan'ın köyünde Allah yolunda kurban edilen koçların başına kına yakılmış. Annesi Hasan'ı vatan, millet, Allah yolunda kurban seçtiğı için başına kına yakmıştır.

Sırrı Bey, okuması, yazması olmayan Hasan'a bu mektubu kendi okumak istemiş; posta erine Hasan'ı çağırmasını söylemiştir. Çok geçmeden posta eri geri dönmüş ve yürek burkan haberi vermiştir. Hasan bir hafta önce Arıburnu'nda gerçekleşen şiddetli muharebede şehit olmuştur. Yüzbaşı Sırrı Bey'in iki gözü iki çeşmeye döner. Anasının yaktığı kınanın vatan uğruna şehit olan Hasan'a ne çok yakıştığını düşünür.

Günümüzde Yozgat'ın Sorgun ilçesinde bulunan Dutluk Park'ında Kınalı Hasan'ın bir heykeli bulunmaktadır. Heykeli dikilerek bizlere, bugünün çocukları yarının gençlerine, Kınalı Hasan ruhu anlatılmak istenmiştir. İlimiz, Çanakkale Savaşı'nda Yozgatlı Kınalı Hasan'ında içinde olduğu altı yüz altmış bir şehit vermiştir. Bu sayı o yıllara göre bazı illerin nüfusunun yarısı kadardır. Türk milleti tüm varlığı ile bu savaşa baş koymuştur. İşte bu yüzden düşman bizden daha iyi imkanlara sahip ve sayıca daha kalabalık olmasına rağmen Çanakkale'yi geçememiştir.

Bizlerde vatanımızı canı pahasına koruyan ve bizlere emanet eden nice Kınalı Hasan ağabeylerimizi minnetle anıyor ve vatanımızı ilelebet korumaya söz veriyoruz.

İÇİNDEKİ GÜÇ

Birçok kişi yoruldukları zaman bir şeyler yapamayacaklarını düşünürler. Bu düşünce bence yanlış. Bir kişi ne kadar yorgun olursa olsun bir işi yapmak istiyorsa o işi yapabilir. Nereden mi biliyorum? Müsaadenizle anlatayım.

Günlerden cumartesiydi. Cumartesi günü belki sizin için on veya on bire kadar uyuduğunuz bir gün olabilir. Ama benim için öyle değil. Saat 8.30'da telefonuma kurduğum alarm eşliğinde uyandım. Kalktım, elimi yüzümü yıkayıp üstümü giyindim. Saçımı yaptım. Çantamı hazırladım, montumu giydim ve anneme haber verip çıktım. Kursa gittim. Kursu saat dokuzda başladım. İki ders Türkçe, iki ders fen, iki ders matematik. Artık kurs bitmişti ve yorulmuştum. Çünkü tüm teneffüslerde arkadaşlarımla bahçeyi en az üç kez turlamıştık. Eve gittim ve ilçemizin voleybol takımının maçı olduğunu hatırladım. Ben voleybol maçlarına gitmeyi ve takımımıza tezahürat yapmayı çok severim. Ama o gün çok yorulmuştum. Yine de bu maçı kaçırmak istemiyordum. Oraya gitmeyi ve tezahürat etmeyi istiyordum. Bu yüzden anneme maça gitmek istediğimi söyledim. O da beni maça götürdü. Takımımızı her maça destekleyen tarafların olduğu yere gittim. Maça gelmeden önce çok yorgundum fakat maç başladığında yorgunluğumu unutmuştum. Var gücümle tezahürat ettim.

O gün maça hangi takımla oynadığımızı, kimin kazandığını ya da maçın kaç kaç bittiğini hatırlamıyorum. Hatırladığım şey kendime çıkardığım ders: Bir işi severek ve isteyerek yapıyorsanız yorgunluğun önemi yok. İçinizdeki sevginin gücü size yeterli gücü üretecektir.

BİR RENK

Hayal edin, birisi size beş renk sundu. Siyah, beyaz, mavi, yeşil ve kırmızı. Bu renklerden birini seçmenizi, bir gün boyunca bu renk olacağınızı söyledi. Size bu renklerin bulunduğu kartlar verdi.

Siyah kartın arkasını okudunuz. Yalnızlığın ve gizemin rengi siyah. Gücü, özgüveni, disiplini ve kudreti simgeler. Asil bir renktir ve çoğu renkle, özellikle de fosforlu renklerle uyumludur. Ayrıca arka fonda kullanıldığında konsantrasyonu artırır.

Beyaz; tüm renklerin bütünüdür ve içinde her renkten farklı anlamlar taşır. Saflığı yani iyiliği ve temizliği simgeler. Ayrıca beyaz istikrarın ve devamlılığın da rengidir.

Mavi; gökyüzünü, denizi simgeler ve rahatlatıcıdır. Mavini tonları farklı etkiler yaratır. Örneğin açık mavi huzur vericidir ve deniz mavisi düzen ve disiplini temsil eder. Ayrıca inceliğin ve nezaketin rengidir.

Yeşil; sosyal grubun baharı, doğa dolu hareketleri ve bereketi simgelemek için kullandıkları renktir. Umudun, barışın ve özgürlüğün rengidir. Açık yeşilin ferahlatıcı bir etkisi vardır.

Kırmızı; öfkenin, arzunun ve tehlikenin simge rengidir. Çok dikkat çeken ve çok sık kullanılan bir renktir. Canlandırıcı, heyecan verici ve kışkırtıcı bir etkisi vardır.

Bunları renklerin olduğu kartların arkasında okudunuz. Size bir renk seçmenizi söyleyen kişi sizin bir renk seçmenizi bekliyor. Seçtiğiniz renge göre bir gün boyunca hangi renk olacağınız belirlenecek. Sizin seçtiğiniz renk hangi renk olurdu?

**"Hayatta en büyük mucize,
küçükken iyi bir öğretmene rastlamaktır."**

BUKET UZUNER

A H M E T B A T U Y İ L D İ R İ M

FERİT VE SEHER

Sıcak bir 23 Nisan sabahı gösteri alanına giden okul öğrencilerini ve bando takımlarını seyreden herkes geçit törenini izlercesine coşkuluydu. Tören alanına giden son okulun son sırasında bulunan kızıl saçlı, kısa boylu çocuğun bir asker havasında uygun adım yürümesini babacan bir tavırla seyrettikten sonra arkasına döndü ve sağa sola bakınarak en yakın bakkalın yerini göz ucuyla belirledi. Artık sesleri uzaktan gelen ve tören alanına doğru yürüyen öğrenciler ile bando takımının tutturmuş olduğu marşa o da içten içe ayak uydurdu. Bu kısa ortak yürüyüşten sonra göz ucuyla belirlediği markete girerek birkaç şey aldıktan sonra hesabı ödediği kasa önünde açmış olduğu sudan bir yudum alırken markete giren, orta yaş üzeri, iyi giyimli, saçları arkadan toplu, şakaklarında belirgin akları bulunan, hangi nedenle bilinmez ayağının birinde ev terliği diğer ayağında ise yarım giyilmiş ancak epeyce yıpranmış gündelik ayakkabı bulunan kadının feryadı bir anda tüm marketin içerisini korku, heyecan ve panikle doldurdu.

23 YIL ÖNCE

-Hey! Sen, çocuk dur orada.

Ne yapacağını şaşırın çocuk sağına soluna bakındı. Etrafta kimsenin olmadığından emin olduğu, okul dağıldıktan sonra hiç kimselerin uğramadığı, okulun

arkasındaki bu alanda Seher Öğretmenin sert bir ses tonu ile kendisine seslendiğini anladığı anda küçük kolları arasında bulunan, kırık sıralara ait birkaç tahta parçası dizleriyle beraber kollarının da bağının çözülmesiyle ayaklarının ucuna düştü.

-Sana diyorum çocuk duymuyor musun beni? Buraya gel ve ne yaptığın söyle bana. Geçenlerde de görmüştüm seni bu kırık dökük tahtaların arasında.

Ferit, Seher Öğretmenin yanına geldiğinde Seher Öğretmen aynı sert ses tonu ile konuşuyordu.

-Yoksa buradan bir şeyler mi aşırıyorsun?

Demesi ile Ferit biraz ağlayarak, biraz korkarak en çok da öğretmenin kendisine yakıştırdığı bu hareketin ailesi tarafından duyulması durumunda anne ve babasının ne kadar çok üzüleceğini düşününce dehşete kapılarak:

-Hayır öğretmenim! Asla ben hırsızlık yapmam. Hırsızlığın ne kadar kötü bir şey olduğunu ailem bana çok küçük yaşlarda öğretti.

Ferit konuşurken Seher Öğretmen onun ne kadar düzgün konuştuğuna, temiz ama epeyce eskimiş önlüğüne ve ayakkabısına dikkat kesilmişti. Henüz yeni başladığı öğretmenlik mesleğinin ilk aylarında teslim aldığı 5-A sınıfının öğrencisi olan Ferit'i sanki ilk kez görüyormuş gibi baştan ayağı tekrar tekrar süzdü.

Küçük çocuğunun ürkek bir şekilde titreyerek kendini anlatmaya çalışması karşısında bir an durdu ve sakin olması gerektiğini düşündü. Sevecen bir ses tonu ile:

-Dur dur sakin ol! Bu kadar korkmanı gerektirecek bir durum yok. Tamam, ağlama, senin böyle bir şey yapmayacağını ben de biliyorum sakin ol.

Diyerek Ferit'i sakinleştirdi ve çocuğun üstüne daha fazla gitmemek ve sakinleşmesini sağlamak adına artık vaktin geç olduğunu hemen eve gitmesi gerektiğini hatırlattı. Ferit, öğretmenin kendisini sıkıştırmasından vazgeçip eve göndermesi karşısında üzerinden koca bir yük kalkmışcasına rahatlayarak ancak bir o kadar da mahcup olarak iyi akşamlar diyerek okul kapısına yöneldi.

Seher Öğretmen Ferit' in okuldan ayrılması ile idare odasına gitti ve Ferit'e ait öğrenci bilgi dosyasını açtı. Ferit ve ailesi hakkında ev adresi dışında herhangi bir bilgiye ulaşamadı. Adres okulun yakınında bir sokağa aitti. Seher öğretmen, adres ile beraber çantasını aldı ve evine gitmek için okuldan ayrıldı. Eve gitmek için yola çıkan Seher Öğretmen kendini bir anda Feritlerin oturduğu sokakta buldu. Sokak başına geldiğinde Ferit'in yıkık dökük doğru düzgün sıvası ve çatısı olamayan bir tek katlı bir evin kapısını çaldığını gördü. Adımlarını hızlandırarak Ferit'e yetişmeye çalıştı. Ferit'in kapıyı kapatması ile Seher Öğretmen de tam kapının önünde belirdi.

Ferit'in annesinin, "Oğlum soba yanmıyor, sakın kazağını çıkartma, ellerini yıkadıktan sonra kardeşinle hemen battaniyenin altına girerek ısınmaya çalış!" dediğini duydu. Seher Öğretmen nasıl bir durumla karşı karşıya olduğunu az biraz anlamıştı. Sabırsızlıkla kapıyı sakın sakın tıklattı. Ferit'in annesi kim o diyerek kapıyı açtı.

-İyi akşamlar, ben Seher, Ferit'in öğretmeniyim.

-Kusur bakmayın okula gelemediğimiz için sizinle tanışamadık ama adınızı Ferit'ten duydum.

-Öğrencilerimin aileleri ile tanışma ziyaretleri yapıyorum. Bugün de sıra sizde müsaitseniz on dakika görüşebilir miyiz?

Ferit'in annesi biraz mahcup biraz tedirgin, "Tabii buyurun." dedi.

Seher Öğretmen içeri girdiği anda bu bakımsız eski evin aynı zaman da çok küçük olduğunu ve neredeyse evin buz gibi olduğunu fark etti. Kısa tanışma faslından sonra Ferit'in çok küçük yaşlarda babasını kaybettiğini öğrenen Seher Öğretmen ailenin hiçbir sosyal güvenliğinin olmadığı gibi herhangi bir gelirinin de olamadığını tüm gelirlerini Ferit'in boş zamanlarında pazarda sattığı poşetlerden ve annenin hafta bir ya da iki kez gittiği temizlik işlerinden gelen kazancın oluşturduğunu duyduğunda Ferit odaya girmişti. Öğretmenini gören Ferit ne yapacağını şaşırarak ve üzülerek:

-Öğretmenim gerçekten kötü bir niyetim yoktu. Birkaç gündür odun ve kömürümüz bitmişti. Okulun arkasına atılmış kırık tahta parçalarından birkaç tane alırsam en azından akşam yemeğimizi sıcak bir ortamda yiyebilir az da olsa annem, kardeşim ve ben ısınabiliriz diye düşünmüştüm, dedi.

Annesi olayı anlamaya çalışırken öğretmeni hızlıca konuyu değiştirerek manzara karşısında ne kadar çok üzüldüğünü de belli etmemeye çalışarak Ferit'e bir anlaşma teklifinde bulundu:

-Bu yıl yapılacak bursluluk sınavına çalışıp kazanacaksın ben de bunun karşılığında derslerinde başarını artırman koşuluyla bu kış odun ve kömür sıkıntısını çözeceğim.

-Ama nasıl olur öğretmen hanım olur mu öyle şey, dedi Ferit'in annesi.

-Olur olur neden olmasın? Paylaşmanın neresi kötü? Ferit benimle başarısını paylaşacak ben de sizinle bende olanı. İtiraz istemiyorum. Ama Ferit, ben başaramam, bu benim harcım değil, okulu sevmiyorum diyorsa o da sizin bileceğiniz iş.

Öğretmenin konuşması biter bitmez Ferit:

-Sizin desteğinizle her şeyi başarırım öğretmenim. Yeter ki annem ve kardeşimle bizim sıcak bir yuvamız olsun, dedi.

Kısa süre içerisinde ailenin sıkıntılarının büyük bir kısmını çözümüne yardımcı olan Seher Öğretmen,

Ferit'in okul başarısının gözle görülür biçimde arttığını görünce hem öğrencisi hem de kendisi ile gurur duyuyordu.

Karne günü geldiğinde öğrencileri ile tek tek vedalaştı Seher Öğretmen. Ferit' in karnesini verirken sınav sonucunu sabırsızlıkla bekliyorum, inşallah çok başarılı olacağını da umuyorum diyerek yanaklarından öptü.

23 YIL SONRA

Marketin içerisini korku, heyecan ve panikle dolduran kadın bir an bile susmaksızın lütfen yardım edin, ölüyor, torunum ölüyor, lütfen yardım edin, şeklinde tekrarlar yapıp duruyordu. Küçük market sahibinin Abla hayırdır, ne oldu, kime ne oldu, torunun nerede, derken ki yakınlığı aralarında bir tanışıklığın olduğunu belirtisiydi. Suyunu daha yeni yudumlamamışken duyduğu feryat karşısında kadına dikkat kesilen adam, film şeridi gibi gözünün önünden akan hayatını düşündü bir an ve paniğe kapılmadan bir çırpıda sorunun ne olduğunu öğrendi Panik haldeki kadından. Hemen beni torununuzun yanına götürün, doktorum ben, diyerek kadının arkasından marketin üst katında bulunan eve hızlıca koştular.

Rengi mosmor kesilmiş 6-7 yaşlarında bir erkek çocuğu yarı baygın bir halde salonun ortasında yatarken kadının, bir şey yutmuş olabilir mi boğuluyor gibi sanki, demesi ile doktor olduğunu

söyleyen erkek önce ambulansı aradı ve hiç zaman kaybetmeden çocuğu koltuk altından bir eli ile doğrultup diğer eli ile de sırtından müdahale ederek çocuğun boğazında bulunan cismi çıkarmaya çalıştı. Kadının feryatlarını market sahibi genç, teyze sakın ol! Doktormuş arkadaş müdahale ediyor, sen sakın ol, diyerek dizginlemeye çalışırken var olan feryada yaklaşan ambulansında sireni karışmıştı. Tam bu sırada çocuğun boğazından çıkan yabancı cisim salonun orta yerine fırladı. Çocuk derin nefes almayla birlikte korkuyla ağlamaya başlayınca genç doktor, sakın ol, sakın ol, diyerek küçük çocuğu orta yaşlı kadına yaklaştırdı. Bu arada açık olan apartman ve daire kapısından içeri giren acil yardım ekibi çocuğu ambulansa alarak en yakın hastaneye doğru yola çıktı. Genç doktorun boynuna şükranla sarılan orta yaşlı kadın sinirleri boşanırcasına ağlayarak defalarca teşekkür etmiş, sizi bana Allah gönderdi ne yapsam karşılığını ödeyemem. Size minnettarım, derken genç doktor:

-Seher Öğretmenim asıl ben size minnet borçluyum. Siz bir tek kişinin değil bir ailenin hayatını kurtarmıştınız. O günden bu yana ben de sizin için aynı şeyleri söylüyorum. Sizi bize Allah gönderdi.

Duydukları karşısında şok geçiren Seher Öğretmen:

-Ferit! Sensin, şükürler olsun. Hep düşünüyordum. Neredesin? Ne yaptın, diye.

Ansızın tayinim çıkınca bir daha oralara yolum da düşmeyince izini kaybetmiştim ama hep aklımdaydın, dedi.

Ferit, biz de hastaneye gidelim arabam aşağıda, dedi. Küçük çocuğun ciddi bir sıkıntısı olmamasına ve küçük çocuğa doğru müdahaleyi yapmış olmasına rağmen kontrol için yine de hastaneye götürülmesini istemişti Dr. Ferit. İki de şaşkın, sevinçli ve yıllar sonra gelen bu buluşma anının etkisi ile göz pınarlarında her an akmayı bekleyen yaşlarla yol boyu birbirlerine sorular sorup en kısa sürede ailecek görüşerek bir daha kopmamak üzere bağlarını güçlendirmek istediklerini dile getirmişlerdi.

Gerçekten her şey o kötü anın sonundaki sevinçli zamanlardaki gibi oldu. Seher Öğretmen ve Dr. Ferit ailecek sık sık görüşüyorlar. Birbirlerinin hayatına yaptıkları dokunuşun her ikisine ve ailelerine ne kadar pozitif katkıları olduğunu ve ömürleri sonuna kadar bu katkının artarak sürmesi için de hikayelerini herkese anlatıyorlardı.

"Bir at zenginlikten daha kıymetlidir."

İSPANYOL ATASÖZÜ

H İ L A L E R D O Ğ A N

BEYAZ YELE

Rüzgarın hafif hafif estiği bir yaz günüydü. Yeşil çayırların üzerinde sakin adımlarla dolaşan güzel bir at vardı. Tepeden tırnağa asil olduğu belli olan bu atın adı Beyaz Yele idi. Rüzgarın esintisi beyaz yelelerine değdikçe ona ayrı bir tat katıyordu. Bu yüzden adını Beyaz Yele koymuşlardı. Beyaz Yele ve ailesi bir çiftlikte yaşıyordu. Annesinin adı Haber Naz, küçük kardeşinin adı Alfa idi. Maalesef Beyaz Yele'nin babası bir kazada ölmüştü. Beyaz Yele'nin kaldığı çiftlik çok iyiydi, Beyaz Yele kaliteli yemekler yiyordu. Sahibi olan Ahmet Bey bir seyis olmadan atların tüm bakımını kendisi yapıyordu.

Alfa bir gün abisi Beyaz Yele'nin yanına gidip "Abi, bir tur yarışa ne dersin?" diye sordu. Beyaz Yele olur, dedi ve yarış yerine gittiler. Yarıştılar tabi ki Beyaz Yele Alfa'dan büyük olduğu için kazandı. Alfa mutsuz görünüyordu. Beyaz Yele yanına gidip onu teselli etti. Tam o sırada Ahmet Bey'in yem doldurduğunu gördüler. Fakat bu tahıllarda bir farklılık vardı. Ezilmiş fasulye ve kepek yeterince değildi. Ahmet Bey, Beyaz Yele ve Alfa'nın yanına gidip tüm derdini anlattı. İşler yolunda gitmiyordu. Beyaz Yele'yi satmayı düşünüyordu. Beyaz Yele sanki anlamış gibi Ahmet Bey'in gözüne baktı. Ve Ahmet Bey gittikten sonra uyudular. Ertesi gün Beyaz Yele'yi satmak için hayvan pazarına gittiler. Bir adam geldi, çok nazik bir adamdı.

İlk önce beyaz Yele'yi okşadı sonra ağzına baktı ve test sürüşüne çıkardı. Bu ata on dokuz bin TL veririm dedi. Ahmet Bey yirmi bin TL ye tamamla olsun, dedi. Adam bir şey söylemeden gitti. Beyaz Yele'nin içi çok kaynamıştı bu adama. Sonra bağırarak konuşan bir adam geldi. Beyaz Yele'yi test ederken canını çok acıtıyordu. Beyaz Yele bu adamı hiç sevmemişti bu yüzden test sürüşünde kendini sevdirmede. Sonra bu adam bağıra çağıra gitti. Sonra Beyaz Yele'ye ilk bakan adam geldi ve Ahmet Bey'e yirmi bin TL verdi. Beyaz Yele'ye seninle çok iyi anlaşacağız dostum, dedi ve eve gittiler.

Eve geldiklerinde karısı onu bekliyordu. Geldiler Beyaz Yele'yi ahıra yerleştirdiler. Adını İnci koymaya karar verdiler. İnci yeni sahibi Mert Bey ile karısı Ayşe Hanım'ın konuşmalarını duydu. Mert Bey İnci'yi yarış atı yapmak istiyordu Ayşe Hanım da aynı fikirdeydi. Ertesi gün İnci'nin yanına gitti ve sen çok iyi bir yarış atı olacaksın, dedi. Sonra antrenman yapmak için koşu sahasına gittiler. Koşu sahasına giden yolun yanından tren geçiyordu. İnci hiç yapmadığı bir hareket yaptı yani şaha kalktı. Mert Bey İnci'yi sakinleştirdi ve sonra koşu sahasına vardılar. Mert Bey önce İnci'yi koşu sahasında denedi. İnci Mert Bey'in beklemediği kadar koşuyu iyi yaptı. Ardından İnci'yi engelli parkurda denedi. İnci iyiydi ama çalışması gerekiyordu. İnci'yi denedikten sonra eve gittiler. İnci sıcağı ahırını özlemişti.

Mert Bey İnci'yi ahıra yerleştirdikten sonra eve girdi. Karısı Mert Bey'i kapıda karşıladı. İçerden mis gibi çorba kokusu geliyordu. Mert Bey çorbasını içtikten sonra İnci'ye yemek vermek için ahıra gitti. İnci acıkmişa benziyordu. Mert Bey İnci'nin yemeğini koydu. İnci yemeğini yedikten sonra bir güzel uykuya daldı. Mert Bey İnci'nin üzerine battaniesini serdikten sonra sessizce ahırdan çıktı ve eve girdi. Sabah olmuştu Mert Bey İnci'yi uyandırdı ve koşu sahasına gittiler. Mert Bey İnci'nin trenden korktuğunu bildiği için sahaya başka yoldan gitti. İnci'yi bu kez çamurlu koşu sahasında denedi. İnci bunda da fena değildi ve aradan on dört gün geçti. İnci artık hazırlanmıştı, önündeki maçlara beş gün kalmıştı. Artık Mert Bey ve Ayşe Hanım çok heyecanlıydılar. İnci'ye güveniyorlardı. Yarışmaya İnci'nin ismini yazdırmışlardı. Ama Mert Bey İnci'ye bir jokeyin binmesini düşünüyordu, bu yüzden yakın arkadaşı Selim'in bu işi çok iyi bir şekilde yapabileceğini düşünüyordu. Yarışma günü geldi çattı, herkes yarışta İnci'ye güveniyordu. Yarışmaya son yarım saat kalmıştı ama ortalıkta hala Selim Bey yoktu. Mert Bey çok endişeliydi ama Ayşe Hanım onu teselli etti. Yarışmaya son on beş dakika kalmıştı ama Selim Bey yoktu. Mert Bey İnci'ye kendisinin bineceğini söyledi ve İnci'nin yanına gitti. Yarış başlamıştı. İnci hızlı bir çıkış yapamamıştı bu yüzden on iki attan sekizinci idi.

İleride bir manevra vardı bazı atlar bu manevradan hızlı bir şekilde geçemedi. Ama İnci buna çok çalıştığı için kolayca geçti. Bu yüzden beşinci olmuştu. Orada gözüken engeller de vardı. İnci bunu da rahatça geçti ve üçüncü oldu. İlerde çamurlu yol ve düz koşu kalmıştı. Çamurlu yola geldiklerine İnci biraz zorlandı ve dördüncülüğe düştü ama düz koşuda geçirim umuduyla kendine güvendi. Son düzlükte herkesin dili tutulmuştu. İnci koşarak ikinciliği aldı. Son bir at kalmıştı. Mert Bey İnci başarabilirsin, dedi. İnci o umutla ne hızlı koşabilirse koştu ve birinciliği aldı. Yarışın bitmesine yirmi metre kalmıştı. İnci umudunu kaybetmeden koştu yarışmayı birincilikle bitirmişti. Alkışların sesi tüm yarış alanında yankılanıyordu. İnci birincilik kupasını almıştı. Mert Bey çok mutluydu. Ayşe Hanım İnci'nin yanına geldi ve aferin oğlum, dedi. İnci, artık bir kupa alarak tarihe yazıldı. Selim Bey özür dileyerek nedenini anlattı. Mert Beyler eve gittiler.

İnci yorulmuştu ama diğer yandan da sevinçliydi. İnci çalıştı, inandı ve başardı. Eğer sizde inanır ve çalışırsanız her şeyin üstesinden gelirsiniz.

**"Satranç tahtasında tüm denizlerdekinden
daha fazla macera vardır."**

PIERRE MAC ORLAN

OSMAN NURİ SÜLBÜ

SATRANÇ

Ben siyah saçlı, kahverengi gözlü, zayıf, orta boylu esmer bir çocuğum. Adım Osman Nuri. Yozgat'ın Sorgun ilçesinde doğdum. Satrancı birinci sınıfta babamla ablamı izleyerek öğrendim. Babam ablamı çoğu zaman yenerdi. Bir gün babam beni yanına çağırıldı. "Osman gel bir de seni yeneyim." dedi. Doğal olarak babam kazanmıştı. Ama o maçta çok şey öğrenmiştim.

Babam bana yeni bir satranç takımı aldı. Ben onu amcamlara her gittiğimiz zaman yanımda götürüyordum. Amcamlara gittiğimizde Fatma ablamla oynuyorduk. Bir gün ablamla oynarken hayatımın şokuna uğradım. Beni üç hamlede yenmişti. Bu matın adı ne diye hayretle sordum. Fatma ablamda "fil matı" dedi. Sırasıyla amcamlardaki herkesle bir bir oynadım. Hepsine de ayrı bir şekilde yenildim. Farklı hamleler farklı matlar öğrenmiştim. Zaman içerisinde kendimi geliştirmeye başladım. Satrançta ilk galibiyetimi ablama karşı almıştım. O günden sonra artık herkesi yavaş yavaş yenmeye başlamıştım. Babamı da yendikten sonra Fatma ablamı, Ahmet amcamı da yenmeye başladım.

Artık 3. sınıfa geçmiştim ve sevgili hocam Ali Meral, Mehmet Akif Ersoy Ortaokulunda satranç kursu açılmış isteyenler gidebilir, demişti. Bazı sınıf arkadaşlarımla beraber satranç kursuna gidiyorduk.

İlk gün Satranç Öğretmeni Fevzi Hoca'yla tanışmıştık. Fevzi Hoca aramızda maçlar yaptırıyordu ve ben çoğu arkadaşımı yeniyordum. Sadece Selçuk ve Ahmet de zorlanıyordum. Ama zamanla onları da yenmeye başlamıştım. Fevzi Hoca beni yanına çağırdı ve maç yaptık. Beni yendi ama ben bir maç daha yapalım hocam, diye ısrar ettim. Bu sefer yenmişim ama çok zorlanmıştım. Fevzi Hoca beni tebrik etti ve okul içinde turnuva olacağını söyledi.

Beni mutlu eden olay ise turnuvanın benim doğum gününde olmasıydı. Çok heyecanlıydım ve büyük gün artık gelmişti. Babam Çorum'a gitmişti arabanın bakımı için. Yanımda abim vardı, beni yalnız bırakmamıştı. Çok heyecanlıydım. Turnuvanın bütün maçlarını kazanmıştım ve birinci olmuşum. Sadece bir maçta zorlanmıştım o da arkadaşım Melike ile yaptığım maçı. Fevzi Hoca bile artık benim kaybedeceğimi sanıyordu ama mükemmel bir tuzak kurup yenmişim. Melike bile hayretler içerisinde ben nasıl yenildim, diyordu. Fevzi Hoca birinciye ve ikinciye bisiklet ve madalya vermişti. O gün ilk madalyamı almıştım.

Yaklaşık iki ay sonra Sorgun genelinde turnuva yapıldı. Fevzi Hoca beni ve Selçuk'u o turnuvaya götürdü. Ben Sorgun'da dördüncü oldum. Selçuk dokuzuncu oldu. Fevzi Hoca bir daha ki sefere sizin ilk üçe girdiğinizi görmek isterim, demişti ve çok çalışmıştık. Artık dördüncü sınıfa geçmiştik. Bu sefer Yozgat genelinde turnuva vardı.

Havalar soğumuştı ve kışa girmiştik. Selçuk ile beraber Yozgat'a gittik. Turnuvada çok güzel maçlar yaptık. Eğer ilk üçe girseydik Yozgat'ı temsil ederek Türkiye turnuvalarına gidecektik. Ama kıl payı ben dördüncü, Selçuk beşinci oldu. İkimiz de, Fevzi Hoca da çok üzölmüştük. Son olarak Sorgun Satranç Turnuvası'na katıldık. Yozgat'ta edindiğimiz tecrübeyle bu sefer başarmıştık, ben ikinci olmuştum ve çok mutluydum. O katıldığım son turnuvaydı çünkü Fevzi Hoca Mehmet Akif Ersoy Ortaokulundan ayrılmıştı ve ben de artık o günden sonra hiçbir turnuvaya katılmadım.

"Büyük başarılar elde etmek için çevrenden herhangi bir mucize bekleme, asıl mucize sensin."

FATMA BETÜL KAYA

MUCİZE SENSİN

Merhaba ben Yıldız. Otuz yaşındayım ve bir kalp cerrahiyim. İlkokuldaki arkadaşlarım şimdi kalp cerrahı olduğumu duyunca inanamıyorlar. Neden mi? İşte size eğitim hayatımı anlatayım:

Ben 1980 yılının ocak ayında doğmuşum. Küçükken okula çok meraklıymışım. Sabah yedide uyanıp okula giden çocukları izlermişim. Sonra da “Ben de okula gitmek istiyorum.” deyip ağlamaya başlarmışım. Annemler de “Tamam, biraz daha büyü seni okula götüreceğiz” deyip beni sustururlarmış. Seneler böyle geçip gitmiş. En son benim bu ağlamalarıma dayanamayıp beni beş yaşında kreşe yazdırmışlar. Bir sene kreşe, bir sene de anaokuluna gittikten sonra beni birinci sınıfa yazdırmışlar. Nedendir bilmiyorum ben ilkokulu hiç sevmemişim. İkinci sınıfa kadar sınıfta en kötü okuması olan bendim. Arkadaşlarım kitap okumaya başlamışlardı ama ben daha bir paragrafı bile okuyamıyordum. Üçüncü sınıfta bize sınav yapmaya başladılar. Öğretmenlerim ne kadar çok puan verse de, benim notlarım yetmiş geçemiyordu. Üçüncü sınıfta çok gayret ettim. Ama hala sınavlardan çok düşük not alıyordum. Öğretmenimiz okumamız için kitap verip, bir haftada bu kitabı bitirmemiz gerektiğini ve bir haftanın sonunda o kitaptan sınav yapacağını söylüyordu.

Ben, o kitapları heceleye heceleye okurken bir zaman sonra okumamın biraz düzeldiğini fark ettim. Karnemi aldığım gün eve gelir gelmez odama girip ağlamıştım. Çünkü karnemde bir tane bile yüksek not yoktu. Artık yaz tatili oldu diye de birazcık seviyordum. O gün kendi kendime bir karar aldım. Yaz boyunca hedefim yirmi kitap okumaktı. İlk başta çok zorlanıyordum. Ama istedim ve başardım. Okumam artık hem akıcı hem de güzeldi. Kitaplarım bittikçe, babamdan kitap almasını istiyordum. Babam da o akşam işten çıktığında en az beş tane kitap alıp dönüyordu. Ben çok sevinip babamı öptükten sonra, hemen odama koşup bir tane kitaba başlıyordum. Artık ne yazık ki yaz tatili bitmişti. Odamdaki kitaplık ağzına kadar dolmuştu. Yaz tatili boyunca okuduğum kitapları saydım. Tam kırk beş tane kitap okumuştum. Hedefimin çok çok üstündeydim. Dördüncü sınıfa geçtiğimde ders kitabında okunacak her yer için parmağımı kaldırıyor ve öğretmen beni seçsin diye yalvarıyordum. Fakat hala sınavlarım düşüktü. Üçüncü sınıfa göre yükselmişti biraz ama, ben hala daha iyisini yapabileceğime inanıyordum. Sonra bir gün, fark ettim ki sınıf arkadaşlarım test çözüp sınavlara çalışıyorlar. Çok garibime gitmişti. Ama işe yaradığını görünce, ben de test kitabı almak istedim. Bu sefer babamdan utanıp annemden istedim. Annem de “Sen notlarını düzeltereksen alalım.” dedi. O hafta sonu gidip bir test kitabı aldık. Çok mutlu olmuşum.

Eve geldikten sonra hemen üstümü değiştirip çözmeye başladım. Biraz sıkıcıydı. Ama notlarımı düzeltmem için çözmem gerekiyordu. Kendime motive edici bir söz buldum: Derse “Şimdi sıkılacağımdan eminim ama ileride kendimle gurur duyacağım.” diye başlıyordum. Ve hiç sıkılmadan ders çalışabiliyordum. Dördüncü sınıfın birinci dönemi bitmişti ve karnelerimizi almıştık. İlk defa karnemizin yanında belge almıştık. Ben teşekkür belgesi almıştım. Birkaç arkadaşım takdir belgesi almıştı. Ben de hırslanmış ve kafama koymuştum. İkinci dönem ben de takdir belgesi alacaktım. İkinci dönem kitap okumayı ve test çözmeyi asla aksatmamıştım. İkinci dönem de bittiğinde kafama koyduğumu yapmış ve takdir belgesi almıştım. Yeni bir döneme başlıyorduk. Yeni okul ve yeni bir sınıfım olacaktı. Ayrıca da artık ortaokula geçmiştik. Okullar açıldı. Beşini sınıfta çok ezber yapmamız gerekiyordu. Açıkçası ben pek umursamadığım için test çözmeyi de bırakmıştım. Sadece kitap okuyordum. Beşinci ve altıncı sınıfta teşekkür belgesi aldım. Yedinci sınıfta kendimi toparlayıp sıkı sıkı ders çalışmaya başladım. Bol bol tekrar yaptım. Fakat çok şımarıktım. Teneffüste hocalar hep bana kızıyorlardı. Yedinci sınıfı da takdir belgesiyle atlattım. Sekizinci sınıfta dersler çok zorlaşmıştı. Ben günde altı saat ders çalışıyordum. Sekizinci sınıfın sonunda lise için bir sınava girdik. Fen lisesini kazanmış ve çok mutlu olmuşum.

Lise de şöyle böyle geçip gitti.

Üniversite sınavına hazırlandığım sene çok stresliydim. Doktor olmak istiyordum. “Ya kazanamam!” diye çok korkuyordum. Ve o büyük gün geldi. Zor bir sınavın ardından birazcık rahatlamıştım. Ama hala stresliydim. Babam birgün sonuçların açıklandığını öğrenmiş ve bana haber vermeden, sonucuma bakıp en iyi tıp fakültelerinden birini kazandığımı öğrenmişti. Hemen bana haber vermişti. En son o gün mutluluktan ağladığımı hatırlıyorum. Kazandığım yere gittikten sonra annem ve babam beni okuluma en yakın yurda yerleştirdiler. Tam altı senenin sonunda diplomamı aldım. Sonra iyi bir hastaneye atandım. Stajyer olarak başladım. Stajımı da başarıya bitirdim işte şimdi buradayım. O zamanlar iyi çalıştığım içim kendimle gurur duyuyorum. Yani okuyucum sana diyorum ki:

“Büyük başarılar elde etmek için çevreden herhangi bir mucize bekleme. Bu hayattaki asıl mucize sensin.”

KAHVERENGİ AYICIK

Merhaba, ben bir ayıcığım. Aynaya baktığımda kendimi Aleyna Tilki'nin büyük pembe ayıcığına benzetiyorum. Ama öbür oyuncak arkadaşlarım benim gerçekte çok daha küçük, kahverengi, şirin bir ayıcık olduğumu söylüyorlar. Şimdiki sahibim beni ilk almış kişi. Birden fazla ayıcık ve araba arkadaşımı kaybettim.

Bizim sahibimiz olan çocuğun adı Deniz. Ben Deniz ismini sadece kızlar için biliyordum ama erkekler için de kullanılıyormuş. Deniz; gözlüklü, sarı saçlı, cılız ve çok hırçın bir çocuk. Daha dört yaşında. Kreşe gittiği için sabahları rahatız. Öğleden sonra eve geldiğinde hemen bizim yanımıza koşuyor, hem de o pis ellerini yıkamadan. Bizimle oynamaya başlıyor. Ben onun en sevdiği oyuncağım. Her yere giderken yanındayım. Bir keresin de bana da yemek yedirmeye çalışmıştı ve üzerimi kirletmişti. Bir keresinde de tuvalete beraber gitmiştik, elinden kayıp tuvaletin içine düşmüştüm. Sonra çamaşır makinesinin içinde bulmuştum kendimi. O dönen şeyin çıkıntıları canımı çok yakmış ve başımı döndürmüştü. Sonrası en acı kısmı, beni kulaklarımdan çamaşır ipine asıp güneşin altında saatlerce bekletmişlerdi. Akşam nihayet arkadaşlarımin yanına dönmüştüm. Bir de ne göreyim! Deniz en sevdiği oyuncaklarından biri olan Bay Dozeri'yi kırmıştı. Günler hep böyle geçiyordu.

Aradan seneler geçti. Deniz şimdi sekiz yaşında. Ona benden sonra çok fazla ayıcık aldılar. Benim şimdi nerede olduğumu soracak olursanız, beni bir zaman sonra oyuncağı olmayan bir ailenin küçük çocuğuna verdiler. Tek beni değil çoğu arkadaşım da benimle beraber geldi. Burada daha mutluyuz. Bizi Afrika'daki çocukların yanına getirdiler. Buradaki insanların renkleri çok farklı, hepsi kahverengi. Burada benimle bir tane çocuk oynamıyor, onlarcası oynuyor. Deniz'in yaptığı gibi yemek yedirmeye ve tuvalete girmeye zorlamıyorlar. Beni çok seviyorlar ve kıymetimi biliyorlar. Zenci insanların normal insanlardan farkı yok. Biliyorum, merak ediyorsunuz eski sahibimin beni neden bıraktığını. Çünkü Deniz'e her sene daha çok oyuncak aldılar. Benimle oynamamaya başlamıştı. Deniz'in annesi de oğlunun artık oynamadığı oyuncakları aldı ve bir koliye toplayıp, şuan bulunduğumuz yere gönderdiler. Bazı arkadaşlarım ile ayrıldık, onlar başka çocukların yanına gittiler. Burada ki çocuklar daha önce neredeyse hiç oyuncakları olmadığı için bize fazlasıyla değer veriyorlar. Kulaklarımızdan çamaşır ipine asılmıyor ya da bir yerlere tepiştilirip orada unutulmuyoruz. Ayrıca burası çok sıcak olduğu için su, yemek çok kısıtlı ve bu durum çok üzücü. Kadınlar ve çocuklar çok uzaklardan leğen ve bidonlarla içmek ve kullanmak için su taşıyorlar. Başka ülkelerden buralara gelip su kuyusu açmaya çalışanlar da var ve bu durum burada yaşayanları oldukça mutlu ediyor.

Günde bir çok kişi açlık ve kirli sulardan dolayı olan ölümcül hastalıklar yüzünden hayatını kaybediyor.

Hepimiz aynı gökyüzünün altında, aynı toprak ananın üzerindeyiz ancak karşılaştığımız şartlar çok farklı olabiliyor. Bazen dünyaya yukarıdan bakıp davranışlarımızı bu çerçevede düzenlersek belki hayatımız daha anlamlı olur.

**"Sen, o kocaman yüreğine hepimizi
sığdırıp gittin Kahramanım."**

FAZLI ÜNAL

KAHRAMAN MEHMETÇİK

Merhaba adım Fazlı. Henüz on dört yaşındayım. Görevinizin ne kadar zor olduğunu biliyorum ve bunu yüreğimde hissediyorum. Çünkü benim ağabeyimde sizinle aynı görevi yapıyordu. O da sizler gibi canını dişine takıp sırf bu millet geceleri rahat uysun, bu bedeli ödenmiş topraklar düşmanın eline kalmasın diye korkusuzca savaştı. Bu bayrak göklerden yerlere indirilmesin diye canını feda etti. Aziz vatan toprakları uğruna şehit oldu. Sizlerin de bunu yeri ve zamanı geldiğinde hiç çekinmeden yapacağınızı biliyorum.

Siz korkusuz, kahraman Türk askerisiniz. Çünkü tüm Türkiye sizin arkanızda ve sizler için dua ediyor. Tek bir isteğim var. Düşmana sakın geçit vermeyin. Siz Kızıl Elma'da gözünü bile kırpmayan, Çanakkale de düşmana geçit vermeyen, İstanbul'a gemileri karadan yürüten şanlı Türk ordusunun askerlerisiniz.

Sizlerin bu zorlu görevinde başarılar dilerim. Aranızdan şehit olanların ruhuna Allah'tan rahmet, gazi olanlara da acil şifalar dilerim. Rabbim yar ve yardımcınız olsun. Allah'a emanet olun.

"Güçlü olan, yenilmeyen, yalnız azimdir."

YAHYA KEMAL BEYATLI

E B R A R N A Z K A R A K A Y A

AZİMLİ OL BAŞARIYA ULAŞ

İlık bir bahar günü çoğu sokak تنها ve sessizdi. Diğer sokaklardan biraz daha farklı olan, çocukların gülüşlerinin ev pencerelerinden duyulduğu, bir ailenin yemeğinin paylaştığı zaman tüm sokağa yetecek bereket de olduğu bir sokakta yaşıyordu Ali Osman Bey.

Çocukların bazıları misket oynuyor, bazıları ip atlıyor, bazıları ise annelerinin almalarını istediği şeyler için bakkala koşturuyordu. O sırada Ali Osman Bey sessizce oturma odasına girdi. Yan tarafta büyük kızı Leyla ders çalışıyordu. Leyla; uzun kumral saçlı, orta boylu, yeşil gözlü güzeller güzeli bir lise öğrencisiydi. Hedefleri büyük olduğu için verimli bir şekilde ders çalışmaya gayret ediyordu. Ali Osman Bey kızının bu azminden dolayı mutluluk duyuyor onu rahatsız etmemeye çalışıyordu. Büyük bir gayretle ses yapmamaya çalışarak eline gazetesini aldı. Pencere kenarında olan bir koltuğa geçti. Biraz gazete okuduktan sonra gözü pencereye ilişti. Oğlu Yiğit dışarıda arkadaşlarıyla oturuyordu. Yiğit uzun boylu, neşeli ve olgun bir ortaokul öğrencisiydi. Yiğit mühendis olmak istiyordu. Oda aynı ablası Leyla gibi azimli bir çocuktu. Bazen kendini tutamaz yaşına uygun projeler yapar, toplumun ihtiyaçlarına göre minyatür icatlar tasarlar, sık sık fuarlara katılırdı. Ali Osman Bey Yiğit'e bazen icatlarında yardım eder, büyüklere yapacağı işleri oğlu Yiğit kadar ilgili bir şekilde yapmaya çalışır, oğlunu mutlu ederdi.

Ali Osman Bey çocuklarına baktıkça kendi geçmişini anımsardı. Ali Osman Bey geçmişinde dersleri kötü, notları düşük, öğretmenlerinden sürekli şikayet duyan bir öğrenciydi. Kendine hedef koymaz, geleceğini düşünmez, asla ders çalışmak istemezdi. Ailesinin umutları tükenmişti.

Kimsenin sözlerini dinlemeyen, uzun öğütlerden sıkılan bir çocuk olan Ali Osman Bey çalışmaya babasının kullandığı bir iki cümleden etkilenerek başlamıştı. Babası o kadar duygulu konuşmuştu ki söz dinlemeyen çocuk usluca dinledi.

Babası:

-Ali Osman, oğlum söyle bana ders çalışmayı neden sevmiyorsun?

-Bana çok sıkıcı geliyor.

-Seni okutmak için neler yaptığımı bir bilsen oğlum. Paramız olmadığı için neleri sattım. Ama seni sevmediğin bir şey için zorlamayacağım. Eğer gerçekten okumak istemiyorsan sana karışmayacağım ama ben emeklerini boşa çıkarmayacağım, okuyacağım dersin sonuna kadar yanında olurum. Bu gözler senin meslek hayatına girdiğin günü görmek ister. İyi düşün. Kararını kendin ver.

Gerçekten Ali Osman Bey' in babası çok emek vermişti. Fakirliğe karşı bazı şeyleri satmış oğlunun okul paralarını karşılamaya çalışmıştı.

Babasının sözlerinden etkilenen Ali Osman Bey kendine hedef koydu, çalıştı, dersleri dinledi ve daha birçok şey yaptı. İlk başta tabiki o kadar kolay olmadı ama azimle alıştı. Kimsenin bir beklentisi olmayan çocuk şuan da emekli bir matematik profesörüydü.

Ali Osman Bey pencereden bakarken geçmişini canlandırmış, hayallere dalmıştı. Eşi Neriman Hanımın seslenmesi ile irkildi. Neriman Hanım:

- Bakıyorum yine hayallere dalmışsın.
- Dışarıdaki çocuklara bakarken dalmışım öyle.
- Yemek hazır, hadi gel.
- Tamam. Yiğit'i de çağırın hava soğuyor, hasta olmasın.
- Tamam, Leyla çağırmaya gitti.

Daha sonra ailece yemeğe oturdular. Ali Osman Bey ailesinin ısrarı ile belki yüzüncü kez anlattığı anılarını tekrar anlattı. Bazı anılara üzüldüler bazılarına ise gülüştüler.

Bu öykü bize azimli çalışmanın önemini anlatıyor. Mesela Albert Einstein gibi bir bilim insanının küçükken dersleri ne kadar kötüydü. Annesinin azmi sayesinde başarıya ulaştı. Belki de tüm azimli olup başarıya ulaşan insanları sıralarsak sayfalar hatta kitaplar sürebilir. Biz bir örnek verdik gerisini araştırması sizden. Eğer sizde azimli olur, hedefinizi koyar, planlarınızı oluşturursanız başarıya ulaşmak sizin için çok kolay olur.

BİTKİLERLE EMPATİ

Aylardan eylöldü, sonbahar olmasına rağmen hava sıcaktı. Leyla okuldan eve dönüyordu mutluydu çünkü dersleri çok güzel geçmişti. Neşe ile eve gitti.

Leyla eve gidince karşısında teyzesini gördü, teyzesi: Sarı saçlı, uzun boylu ve çok güzeldi. Adı Sevim'di. Sevim Hanım, Leyla'nın annesi Sevda Hanım'a benziyordu. Leyla, teyzesini görünce koşarak sarıldı ve merhaba, dedi. Sevim Hanım da Leyla'ya Merhaba, dedikten sonra elindeki çiçeği gösterdi.

-Leylacığım bu çiçek sana hediyem, bu mor bir menekşe çiçeğidir. Senin için özel seçtim.

-Aaa! Teyzeciğim bu çiçek çok güzel, çok teşekkür ederim, dedi.

Leyla çiçeği koklamak istedi ama çiçek kokmuyordu.

-Ama bu çiçek kokmuyor, sanırım bozulmuş değiştirmeliyiz. Oysa ben bu çiçeği çok sevmiştim hem de en sevdiğim renk mor, dedi.

Leylanın annesi ve teyzesi kahaahalarla gülüştüler .
Leyla'nın annesi Sevda Hanım:

-Leylacığım menekşe çiçeği kokmaz. Hatta bu özelliğinden dolayı menekşeye şarkı besteleyenler olmuştur.

-Öyle mi? Ama olsun korkmasa da çok güzel, evdeki çiçeklerimizin arasına koyabiliriz

-Evet, koyarız ama sen ilgileneceksin tamam mı?

-Tamam, olur.

Leyla çiçeğini çok seviyordu ama birkaç hafta sonra istemsizce ilgiyi kesmişti. Artık çiçeğini sulamıyor onunla ilgilenmiyordu. Annesine söz vermesine rağmen tüm işi ona bırakmıştı. Annesi çok yoğun olmasına rağmen çiçek ile ilgilenmeye çalışıyordu.

Leyla bir okul gününde erken kalkmış kumral uzun saçlarını toplamış, üzerini giyinmiş, kahvaltısını yapmış, annesine öpücük vermiş ve okula gitmişti. Ama suluğunu evde unutmuştu. O gün okulda günlük rutinini tamamladı ama çok susamıştı. Eve gelince iki koca bardak su içti. Susuzluk ne zormuş, dedi.

Havalar yavaş yavaş soğumuş, güneşli havalardan eser kalmamıştı. Bir gün kalorifer borusunda sorun çıktı. Çok üşüyen Leyla soğukta kalmak çok zor, dedi. Biraz zaman sonra annesinin ilgilenmediğini düşündü.

Leyla'nın annesi şirket için dosya yetiştirmeye çalışıyordu. Annesi yoğun olduğu için onunla ilgilenemiyordu. Babası küçük bir şehir gezisine çıkmıştı ve ablası da ders çalışıyordu. Babasını aramak istedi ama telefon Sevda Hanım'daydı. Hiç kimsenin onunla ilgilenmediğini düşündü ve uyuyakaldı. Rüyasında kendisini Sevim Hanım'ın aldığı mor menekşe olarak gördü.

Ona kimse su vermiyordu, Leyla suluğunu unuttuğu zaman birkaç saat bile susuzluğa dayanamamıştı ama çiçeği günlerce susuzluğa dayanmıştı. Sonra Leyla'yı soğuk zamanlarda balkonda tuttular.

Çok üşümüştü ve kimse onunla ilgilenmiyordu, tek güzel söz söylemiyorlardı. Küçük bir çığlıkla uyandı, çiçeğini hatırladı, balkona koştu. Çiçeği yoktu, odasına baktı. Evet, çiçeği oradaydı. Çiçeği ile o kadar ilgilenmemişti ki, çiçeğin odasında olduğunu bile görmemişti. Bunca zamandır çiçeği ile annesi ilgilenmeye çalıştığı için sormamıştı. Hala geç değildi. Çiçeğine su verdi. Ona masallar anlattı. Oyuncakları ile tanıştırdı. Güneş alabileceği bir yere koydu. Biraz sonra kapı çaldı. Leyla çok dalmıştı oynamaya, kapının çaldığını fark etmedi. Biraz sonra odaya teyzesi geldi.

-Leyla kiminle konuşuyorsun öyle?

-Merhaba teyzeciğim çiçeğimle konuşuyorum.

-Çiçekle konuşuluyor muymuş hiç, bir de ad taksaydın bari.

-Adı da var ki zaten adı Değerli.

-Güzel isimmiş, Neden adı Değerli peki?

-Çünkü çok değerli bir çiçek, arada diğer evdeki çiçeklerin de yanına götüreceğim yalnız kalmasın.

-Hayal gücün çok geniş, güldürdün beni.

Uzun süre gülüştüler. Leyla çiçeğine çok iyi baktı, bakımını aksatmadı. Unutmayalım bitkiler de canlıdır, bakımları aksatılırsa sağlıklı olmazlar. İlgi ve sevgiyle büyüyen çiçekler çok daha iyi gelişirler.

GÖKYÜZÜ MAVİSİ DEFTER

Sıcak bir yaz günü Meryem neşe ile eve geliyordu. Karne günüydü ve Meryem'in karnesi çok başarılı notlarla doluydu. Tüm yıl azimle çalışmış ve koca bir yılı başarılı bir şekilde geçmişti.

Karnesini ailesine göstermek istiyordu Meryem. Eve geldi ve annesine sarılarak karnesini gösterdi, annesi tebrik etti ve ödül olarak en sevdiği yemek ve tatlıları yaptığını söyledi Meryem'e. Meryem annesine teşekkür etti, afiyetle yemeği yediler ve sohbet ettiler.

Yemek yerken annesi Meryem'e, başarılarından dolayı tebrik ederim kızım. Baban bu yıl notların çok güzel geldiği için gelirken sana bir karne hediyesi alacakmış. Bunu duyan Meryem sevinçle, gerçekten mi anne, yaşasın, dedi.

Yemek bitince odasına giden Meryem hediye düşünmekten kendini alamadı. Belki bir bebektir ya da bir elbise, belki güzel bir toka aldı ya da bir ayakkabı her şey olabilir. Meryem artık düşünmekten yorulmuştu. Bir kitap aldı eline ve okudu saatlerce. Meryem kitaba o kadar dalmıştı ki aradan iki saat geçti ve en sonunda kitabı bitirdi.

Kapı çaldı. Meryem eline karnesini aldı ve koşarak kapıyı açtı babasına. Selam vererek gösterdi karnesini. Babası karnesini inceledikten sonra Meryem'in kumral uzun saçlarını okşayarak, aferin kızım! Karnen çok güzel, dedi.

Meryem gülererek teşekkür etti babasına ama babasının eli boştu. Meryem babasının konuşmasını hediye saymış ve çok sevinmişti ama yine de hayalini kurduğu hediyeyi göremeyince üzüldü biraz. O sırada babası, neredeyse unuttuyordum, hediyen arabada, dedi. Meryem'in yemyeşil gözleri büyüdü bir anda babası unutmamıştı hediyeyi.

Hediyeyi heyecanla açan Meryem, tahmin etmediği bir şeyle karşılaştı. İçinde ne bir bebek ne bir elbise ne de bir önceki hediyelerden biri vardı. Bir defter vardı sadece ama üzülmeydi Meryem. En sevdiği renkteydi defter. Gökyüzü mavisi. Babası bu defteri, içine hayallerini, öykülerini yazmanı için almıştı. Ona gözlerin kadar güzel öyküler yaz kızım, dedi. Meryem babasının bu sözlerinden etkilendi ve babasına teşekkür etti.

Meryem bu gökyüzü mavisi defterine hayallerini, öykülerini yazacaktı, masa başına oturdu. Ve denedi olmadı, defalarca sildi ve tekrar yazdı. Günlük işlerini aksatmayacak şekilde defalarca yazmaya uğraştı, sonunda bir öykü yazdı. Konusu hayaller idi, başka bir öykü yazdı, konusunu sokak çocuklarıydı. Günlerce yazdı, aylarca yazdı, hatta yıllarca yazdı. On beş yıl geçti aradan. Kim derdi ki Meryem, öyküleri ile ünlü bir yazar olacak diye. Kim derdi ki hayallerinin onu başarıya ulaştıracığını.

Röportajda sordular Başarınızı neye borçlusunuz, diye. Meryemin cevabı basitti:

-Öncelikle bana çok destek olan anne ve babama, sonra da gökyüzü mavisi defterime borçluyum başarıımı.

O sırada onu gururla dinleyen birisi vardı:
“Babası”

**"Hayallerimizin peşinden koşarsak
başarıya ulaşırız."**

FATİH EGE YEŞİL

FATİH'İN BAŞARISI

Fatih Yozgat'ın Sorgun ilçesinde oturan, on iki yaşında sevecen, güler yüzlü, oldukça hareketli bir çocukmuş. Fatih, futbol oynamayı çok seviyormuş. Futbolu çok sevmesi derslerine yansıyormuş. Genellikle futbol oynar, çok ders çalışmazmış. Okul takımında ve ilçesi olan Sorgunspor'da futbol antrenmanları yapıyormuş. Sınıfta en iyi o futbol oynarmış. Fakat derslerinde en iyi değilmiş. Annesi ve babası hep Fatih'i uyarır derslerine çalışmasını söylermiş. Fatih ise bu sözleri çok umursamazmış. Ama sınav haftası gelince keşke çalışsaydım, dermiş. Başarısız geçen birinci yazılıları ikincisinde düzeltmek için çok çalışmış ama notlarını düzeltmek pek mümkün olmamış.

İkinci dönem gelmiş. Hocası, Fatih'e çok çalışması gerektiğini söylemiş ve ona bir ders çalışma programı vermiş. Fatih hem futbol hem de ders programını uygulamaya çalışmış. Birinci yazılılar gelmiş. Fatih rahat bir şekilde sınav haftasını geçirmiş. Artık sınavlarının açıklanmasını bekliyormuş, gerçekten hepsi çok iyiymiş. Dönem sonunda okul takımına da seçilmiş. Fatih gerçekten çok mutluymuş, hem karnesi çok iyiymiş hem de okul takımına seçilmiş. Fatih'in önünde daha bir sene varmış. Fatih Ankara'da bir liseye gidip hem orada okuyup hem de orada bir takımın altyapısına girmek istiyormuş.

Yaz tatili Fatih için çok iyi geçmiş. Ama artık okul vakti gelmiş. Fatih sekizinci sınıfı çok iyi geçirmesi gerekiyormuş. Fatih hocasının verdiği ders programı uygulamaya devam ediyormuş. Ve ilk yazılılar gelmiş. Fatih sınavları çok da iyi olmamış. Fatih hocasının yanına gitmiş ve hocasına derslerinin neden düşük geldiğini oysaki derslerine çalıştığını söylemiş. Hocası sen herhalde benim verdiğim eski programı mı kullanıyorsun, demiş. Fatih, evet, demiş. Hocası o, bu sene için çok hafif ders programı, demiş. Fatih'e yeni ders programı vermiş. Fatih bu ders programını uygulamaya başlamış. Diğer sınavları çok güzel geçmiş ve istediği liseyi kazanmış.

Ankara'ya gidip orada bir altyapıya girmiş. Fatih hem Ankara'da okuyor hem de futbol oynuyormuş. Fatih büyümüş, koca adam olmuş. Fatih'in elinde iki seçenek varmış. Ya futbolcu olacak ya da doktor olacakmış. Fatih çok düşünmüş ve her zaman hayalini kurduğu futbolcu olmaya karar vermiş. Ondan sonra mutlu mesut yaşamış.

"Hayallerimizin peşinden koşarsak başarıya ulaşırız."

**"Yeryüzündekilere merhamet edin ki,
göklerdeki de size merhamet etsin."**

HZ. MUHAMMED(S.A.V)

A N I I Ş I K E R S O Y

HAYVAN SEVGİSİ

Hayvanlar olmadan nasıl bir yaşamımız olur? Eğer bütün hayvanlar kaybolup giderse insanoğlu büyük bir ruh yalnızlığı içine düşecektir. Hayvanlara ne olduysa insanlara da aynısı olur. Her şey birbirine bağlıdır. Yerkürenin başına gelen, yerkürenin çocuklarının da başına gelecektir (kızıl dereli atasözü). Bu sözden ne anlıyorsunuz? İnsanlar hayvanlarla iç içedir. Hayvanlar insanların dostudur. Sadece dostu değil hayatlarının bir döngüsüdür.

Çevremize bakalım. Mesela arılar... Arılar neden bu dünyada var, dememelisin. Çünkü arılar insanların yaşam döngüsünü oluşturur. Çiçeklerin ve bitkilerin çoğalmasını sağlar. Bu sayede oksijen oluşur ve nefes alırız. Ayrıca bize şifa dolu balı verir. Yani arılar bu dünyada neden var? Bizi sokuyorlar, demek yerine bu dünyada arılar olmasa ne yapardık demen gerek. Tabii ki sadece arılar değil. Mesela köy hayatını düşünelim. Köylerde eğer hayvanlar olmasa ne yapardı acaba insanlar? Köylerde hayvancılık yaparak geçimlerini sağlıyorlar. İneğin sütü ile süt ürünleri yapıp yiyorlar. İneğin sadece sütü değil eti de kullanılıyor. Eşeklerle yük taşıyorlar. Sadece yük taşıma değil eşek, aynı zamanda eskilerin arabası. Köylüler güvenlikleri için de hayvan kullanıyorlar. Yani hayvanlar insanların büyük bir parçası. Aklında bu dünyada neden şu hayvan var dediğin bir hayvan var mı?

Mesela kurtlar... İnsanlar neden bu dünyada kurt var, diye soruyor. Zarar verici ve tehlikeli bir hayvan olduğunu düşünüyorlar. Köylerde mallarına zarar verdiklerini düşünüyorlar. Ama kurtlar olmasa bazı hayvanlar çok fazla çoğalır. Ayrıca kurtlar tehlikeli diyenler eğer o hayvanın yaşam alanına girmezsen kurtların sana hiçbir zararı olmaz. Mallarıma zarar veriyorlar diyenler o sizin alacağınız tedbirler karşısında zarar vermeyecektir.

Bir de hayvanlarla ilgili şehir hayatında şöyle bir sorununuz var. “Hayvanlar içimizde yaşıyor.” deniliyor. Tabi ki bazı insanlar böyle değil. Birçok insan evcil hayvanları seviyor ve onları evlerine alıyorlar. Ben bunları yapamayanlara söylüyorum. Bazı hayvanların yaşama alanı insanların içidir. Kedi, köpek gibi. O hayvanlar bizim içimizde yaşayarak bize dost olurlar. Bazı zalim insanlar var ki hayvanları istemedikleri gibi onlara zarar da veriyorlar. Kalbi merhametle dolu, güzel insanlar dışarı bir kap su ve yemek koyuyor. Bir hadiste “Yeryüzündekilere merhamet edin ki göklerdeki de size merhamet etsin.” buyrulmuştur. Yani yeryüzündekilere hayvanlara canlılara merhamet edin ki Allah ta size merhamet etsin.

MUCİZE SENSİN

Hayatımın en güzel günüydü. Uzun bir aradan sonra ilk defa evden çıkacak ve okula gidecektim. Ben hasta bir çocuğum. Hastalığım ise lösemi. Şu anda takma saç kullanıyorum. Eğer saçım başımdan düşerse herkes benimle alay eder. Bu beni utanç duruma düşürür. Peki nasıl arkadaş edineceğim? Yol boyunca hep bunları düşündüm.

Okula vardığımda kapıyı çalıp içeri girdim. İçeride bir sürü çocuk vardı. Öğretmen tahtanın önünde durmuş bir şeyler anlatıyordu. Bir anda tüm yüzler bana döndü. O anda heyecanım iki kat arttı. Güler yüzlü bayan öğretmen bana “Merhaba hoş geldin.” dedi. Kapının yanında öylece kalakalmamdan ne kadar heyecanlı olduğumu anlamış olmalıydı. Önce kendini tanıttı. Matematik Öğretmeni Ceyda SARI. Sıra bana geldi sanırım diyerek titrek bir sesle ben Serkan, Serkan KILIÇ diyebildim. Gösterilen yere geçip oturdum. Öğretmen derse devam etti. Zil çaldığında çocuklar etrafıma toplandı. Hepsi birbirinden neşeli, muzip, sıcakkanlı gözüküyordu. Ama aralarından biri bana çok yakındı. Aslında en uzak olan oydu ancak ben çok yakın hissettim. İsmi Cemal. Otizmlili. Kısa zamanda onunla çok yakın arkadaş olduk. Normalde otizmliler pek fazla yaklaşmaz. Ama biz iyi anlaşıyorduk.

Bir akşam onu yemeğe çağırdım. O da beni kırmadı ve kekeleyerek "Olur." dedi.

Babasıyla ve annesiyle geldi. Cemal'le ben odama çıktık. Cemal bana "Bugün okulda bir açıklama yapıldı. Haftaya seviye belirleme sınavı var. Bence sen bu sınava katılmalısın." dedi. Sonra annelerimiz bizi çağırды. Yemeğimizi yedik. Ardından ise gittiler. Ben Cemal'in söylediğini sabaha kadar düşündüm. Sabah serviste Cemal'i gördüm. Ona bu sınava giremeyeceğimi, nedenini ise bazı sorunlar olduğunu belirttim. Ardından sınıfa girdik. Biz sınıfa girdikten sonra sınıfa iki yabancı girdi. Onlar girince sınıfta büyük kargaşa çıktı. Herkes birbirini dövüyordu. Ben onları ayırmak için aralarına girdim ve sonra utanç verici bir olay gerçekleşti. Takma saçım kafamdan düşmüştü. Herkes derin bir sessizliğe büründü. Sonra kahkahalar havada uçtu. Herkes bana "keltoş" diyordu. Ben ağlayarak okul dışındaki parka gittim. Bir köşeye çekilip ağlamaya devam ettim. Cemal arkamdan gelerek "Serkan onlar adına senden özür dilerim." dedi. Ben şunu merak ediyordum. Neden kavga ediyorlardı? Belki onlar kavga etmeseydi bunlar olmazdı. Gözlerimdeki yaş artık sel olmuştu.

Uzun bir süre öylece oturup sakinleşmemi bekledik. Sessizliği Cemal bozdu. Komik anılarından anlatmaya başladı. Dinlemiyor gibi gözüksem de anlattıkları işe yarıyordu. Beni neşelendirme yolu buydu sanırım. Vakit epey geçmişti. Banktan kalkarak evin yolunu tuttuk. Anlaşılan o ki öğretmenim benden önce gelmişti. Öğretmenim bana bakarak yerinden kalktı ve izin isteyerek çıktı.

Annem "Serkancığım, neden sınava katılmıyorsun?" dedi. Ben "Herkesin içinde rezil oldum, nasıl katılabilirdim ki?" dedim. Babam gelerek "Sen de evde katılırsın olmaz mı?" dedi. Ben bu fikri sevmiştim. Hemen öğretmenime mesaj yolladım. O da bana soruları yolladı. Ben de hemen çözdüm. Sorular bana göre çok basitti. Ertesi gün sınavın sonucu açıklandı. Ben kazanmıştım. Bütün arkadaşlarım beni tebrik ediyordu hatta benimle alay eden arkadaşlarım da beni tebrik ediyordu. Cemal ise bana uzaktan bakıyordu. Gözlerinden, zaten ben sana hep güvenmişim, cümlesi geçti.

Unutmayın, hayatta tek mucize vardır oda sensin...

"Sevmeyene akmaz sevginin arkı."

NEŞET ERTAŞ

İREM NUR DEMİR

SEVGİNİN GÜCÜ

Bir ilkbahar günü Sevgi bitkin mavi gözleriyle odasında ders çalışıyordu. Dışarıdan bir ses geldi. Camdan dışarı baktığında arkadaşları ile Açelya kavga ediyorlardı. Açelya katı kalpli, kötü biriydi. Kimse onu sevmezdi. Kimse iyi biri olacağına inanmazdı. Onun iyi biri olacağına sadece Sevgi inanırdı. Sevgi her zaman sevginin yeneceğine, sevginin katı kalpleri yumuşatacağına inanırdı. Her zaman Açelya'ya sevgi ile bakar onun dediklerini alttan alırdı. Öbür arkadaşları bunları yapamadığı için kavga ederlerdi. Neyse Sevgi hemen dışarı çıktı ve arkadaşlarını ayırdı.

Sevgi arkadaşlarına:

-Neden böyle yapıyorsunuz arkadaşlar? Hepimiz aynıyız, dedi.

Ve oradan bir arkadaşı:

-Biz Açelya'yla nasıl aynı olabiliriz? Açelya çok kötü biri, dedi.

Sevgi:

-Sevginin gücüne her zaman inanın, dedi.

Arkadaşları bunu sevsen ne olur, diyordu ama Sevgi, sevginin gücüne inanıyordu. İsmi gibi herkesi seviyordu.

Günlerden bir gün Sevgi Açelya'yı karşısına aldı ve şöyle bir konuşma yaptı:

-Sevgi kötülüğü yok ettiği gibi iyiliği de yaymaktadır. Katı kalpleri yumuşatmakta, insan doğasının en saf yönünü oluşturmaktadır. Sevgi insanlığın dayandığı en büyük hakikattir, demiş Samuel Smiles. İşte ben seni o hakikatla sevdim. Ve senin kalbinin yumuşayacağına inanıyorum.

Açelya bu sözlerden çok etkilenmişti. Eğer öbür arkadaşları da Açelya'yı severse Açelya da onları seveceğine söz vermiş ve Sevgi'yi sevmeye başlamış. Diğer arkadaşları ise sevginin gücünü anlayıp Açelya'yı sevince Açelya da onları sevmiş. Ve herkes anlamış ki sevginin gücü her şeyi yener. Kötü kalpleri bile.

"Temizlik imandan gelir."

HZ. MUHAMMED(S.A.V)

**SEYİT BUĞRA
GÖZÜBÜYÜK**

ÇEVRE KİRLİLİĞİ

Merhaba arkadaşlar, şöyle bir söz duymuştum ve çok hoşuma gitmişti. Sözde şöyle diyordu: ”Sokakların çöpünü toplamak mecburiyetinde değilsin ama sokağa çöp atmama sorumluluğunu alabilirsin.” Bu söz çok hoşuma gitti ve üstünde düşündüm. Evet sokakların çöpünü toplamayabiliriz. Fakat çöp de atmamalıyız.

Sorgun nüfusu seksen bin kişi. Herkes bir çöp atsa sokaklar çöpten geçilmez diye, düşündüm. Nasıl ki evimizi temiz tutmaya çalışıyorsak sokaklarımızı, okulumuzu, parklarımızı yani yaşadığımız her yeri temiz tutmalıyız. Temiz insan medeni insandır.

Efendimiz (S.A.V)’de buyurmuştur ki, “Temizlik imandan gelir.” Bizlerde imanlı Türk gençleri olarak yaşadığımız çevreyi temiz tutmalıyız. Diğer canlılara yaşama hakkı tanınmalıdır.

Çevremizi temiz tutarken kendimizi, kullandığımız eşyaları ve okulumuzun eşyalarını da temiz tutmalıyız. Eşyalarımızı kullanırken de tutumlu olmaya da gayret sarf etmeliyiz. Bu sayede önce kendi ekonomimize sonrada ülke ekonomimize katkı sağlayacağımızı unutmamalıyız.

"Seni hep bir sürpriz bekleyecektir."

TESS GERİTSEN

ELİF EKİNCİ

SÜRPRİZ SONLU TATİL

O gün Elif ve ailesi teyzesine çay içmeye gittiler. Orada dayısı da vardı. Çaylarını yudumlarken tatile mi gitsek konusu açıldı. Aslında dalga ile söylendi ama birkaç gün sonra iş ciddileşti. Elif ve kuzeni Aslı internette otelleri incelemeye başlamışlardı bile.

İşin buraya kadar geleceğini sanmıyorlardı. Herkes rezervasyon yaptırmış ve tatil gününün gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Yaz tatili geldi çattı bile. Dayısı araba kiralamak için şehir dışına gitmişti. Sonunda dayısı gelmişti ve yola düşmüşlerdi. Yol çok eğlenceli geçmişti ve otele varmışlardı. Sağ salim odalarına gittiler. Üzerlerini değiştirip yemek yediler ve sonunda denize, havuza girdiler. Günler çok eğlenceli geçiyordu. Akşamları özellikle çocuklar çok mutluydu, çünkü onları oynatan güzel insanlar vardı. Günler güzeldi güzel olmasına ama çok hızlı geçiyordu. Ve son gün geldi, çok üzüldüler ama çare yok. Yola koyuldular ama arabada bir sorun vardı. Yol kenarına geçtiler, arabanın suyu bitmişti. Şansları varmış ki aynı anda oraya karpuz yemek için bir aile durdu. Tam karpuzdan ikram edecekken adam ihtiyaçları olan bir soru sordu:

-Bir sıkıntı mı var abi?

-Araç bir haftadır arıza veriyor, tamirciye de götürdük, o da aracın bazı yerlerinin eskimiş ve aşınmış olduğunu söyledi. Bir sıkıntı olmaz, dedi ve bizi gönderdi.

Elif oradan hemen atladı:

-Dayı bize bunu neden söylemedin?

-Tatilde canınızı sıkmak istemedim, güzel geçirin istedim.

-Abi iyi denk gelmişsiniz vallaha. Ben tamirciyim. Bir motoruna bakabilir miyim? Belki yardımcı olabilirim.

Adam aracın motoruna baktı. Arızayı çözmüş gibi duruyordu. Dayıma arabayı çalıştırmasını söyledi. Dayım çalıştırdığında arabadan kapkara bir duman çıktı. Araba düzeldi zannettiler ancak yola koyulduklarında araçtan yine kapkara bir duman çıkmaya başladı. Duman Toroslar'ın eteğini sarmıştı. Göz gözü görmüyor ve araçlar sürekli kornaya basarak onları uyarıyorlardı. Adam onları yol kenarında durdurdu. Elif 'in ağabeyi herkesi telaşa sokturacak iki kelime etti:

-Araç patlayacak çıkın çıkın!

Herkes telaşla araçtan indi, çocuklar ağlama başladı.

Adam tekrar baktı ve su ekledi. Bu sefer de araç çok ısındığı için suyu sıçrattı. En sonunda adam Nevşehir'den araç getirtti. Araç gelene kadar ateş yaktılar. Çocuklar arabada uyurken dışarıda büyükler ısınmaya çalışıyordu. Araç geç saatlerde geldi ama arıza veren araç ödünç alındığı için onu da geri götürmek gerekiyordu. Bu sebeple dayım orada araçla birlikte kaldı.

Elifler yola koyuldu. Onları, yardım eden adam götürdü. Ancak içlerinde bir şüphe vardı acaba bu adam nasıl biriydi? Adamın yanındaki kişiyle konuşmasını dinlediklerinde adam mafya olduğunu anlattı. Şok olmuş ve korkmuşlardı.

Ancak adam mafya olmasına rağmen çok iyi kalpli bir insandı. Allah razı olsun. Onları sağ salim evlerine götürdü. Biraz korkmuşlardı ama bu onlar için hatırlanacak çok ilginç bir hatıraydı çünkü olaylara kendileri bile inanmamışlardı.

**"Başarının sırlarından biri, geçici başarısızlıkların
bizi yenmesine izin vermemektir."**

ZİYA GÖKALP

İ L K N U R A Ğ I R

ÇALIŞ BERKHAN

Berkhan adında tatlı ama tembel bir çocuk vardı. Berkhan derslerine çalışmaz yer, içer, yatar. Berkhan'ın ailesi bu durumdan hiç memnun değildi. Onlar çocuklarının başarılı olmasını istiyorlardı. Ama nafile Berkhan yine aynı Berkhan'dı.

Berkhan'ı annesi bir gün ders çalışması konusunda uyardı. Berkhan da kalemi, kitabı almış televizyonun karşısında kendince ders çalışıyordu. Bu durumu gözlemleyen kalem “Oh! Sen şimdi ye, iç, yat ders çalışma, bir de gelecekteki halini düşün, o zamanda böyle yapabilecek misin?” dedi. Berkhan kalemin konuşmasına çok şaşır. Bir süre şaşkınlığını atmak için bekledikten sonra “Ama ben derslerime çalışıyorum.” dedi. Televizyon hemen oradan atılmış “Hı, ne demezsin! Sen başını defterden, kitaptan kaldırmazsın, biz seni bilmiyor muyuz?” dedi. Berkhan hala sessizliğini koruyordu. Bu sefer de söze defter başladı, “Evet Berkhan, bana o kadar çok not yazdın ki kalbin kadar temiz bir defter bana kaldı.” Berkhan bunlar karşısında şaşkınlıktan dilini yutmuş gibi sessiz kalıyordu.

Berkhan'ın neredeyse kalemine kalem tıraş değmiş değildi ama silgisi çok az kalmıştı. Samanlığa iğne düşse Berkhan'ın silgisinden önce bulunurdu. Silgi bu yüzden Berkhan'a çok sinirliydi.

Kaba bir sesle Berkhan'a "Kaleminden önce silgin bittiyse hatan çok demektir." dedi. Berkhan artık anlamıştı, malzemeleri konuşuyordu. Onlar konuşuyordu konuşmasına ama Berkhan bu lafların altında eziliyordu. Yeter artık diye bağırrsa bağırılmaz da çünkü haklıydılar. Ama Berkhan'ın aklına müthiş bir fikir geldi. Gece saat 20.30'du. Genelde bu saatlerde çocuklara büyüme hormonu salgılanır. Berkhan da bunu bahane ederek gidecekti. Berkhan kaleme, silgiye, deftere ve televizyona "İyi geceler, ben uyumaya gidiyorum." dedi ve yatağa doğru ilerlemeye başladı. Kalem oradan Berkhan'a seslendi, "Hey, uyumadan önce konuştuklarımızı bir düşün!" dedi. Berkhan da "Tamam." diyerek ilerledi. Yatağa girerek yattı ve kalemin dediği gibi konuşulanları düşündü. Aslında hepsi de haklıydı. Daha sonra Berkhan kendini sorguya çekti. Bundan sonra ders çalışacaktı. Annesini ve babasını ise yarın sabah bu konu hakkında bilgilendirecekti. Artık Berkhan ders çalışma konusunda kendine söz vermişti.

Güzel bir uykunun ardında sonunda sabah olmuştu. Mutfaktan güzel kokular geliyordu. Yatağını topladıktan sonra mutfağa geçti ve dün akşam düşündüklerini annesi ve babasına söyledi. Annesi ve babası bu kelimeler karşısında çok duygulanmışlardı. Berkhan kahvaltının ardından okula gitti. Bu günkü dersleri Türkçe, Matematik, Fen ve Sosyal'di. Türkçe ve Fen hocası sınıfa kurs verdikleri hakkında bilgi verdi.

Yazılmak isteyenler yarın öğleye kadar bildirmeliydi. Sonunda okul bitmiş eve gitme vakti gelmişti. Berkhan eve gider gitmez annesine Türkçe ve Fen kurslarını söyledi. Annesi ise “Tamam.” diyerek onay verdi.

Berkhan artık geceye kadar ders çalışıyordu. Sınav zamanları yaklaştı. Türkçe, Matematik, Fen tüm derslerin yazılıları olmuştu. Berkhan ise tüm yazılılardan iyi notlar almıştı. Denemelerde başarılı oluyordu. En sonunda yıl bitti, karne günü geldi. Berkhan karnesine baktı ve takdir almıştı.

Aradan yıllar geçti ve şimdi Berkhan bir doktor...

BEN ÜNLÜYÜM

Merhaba, arkadaşlar ben Melek. Ben bir ünlüyüm. Ünlülük çok değişik bir his. Bilmem kaç milyon insan televizyonun karşısında sizi izliyor. Bir dakika, ben size nasıl ünlü olduğumu anlatayım ilk önce.

Bir sonbahar mevsimiydi. Günlerden pazartesi. İki günlük aradan sonraki ilk gün iki günlük arada o kadar rahatlamışım ki derste ve teneffüste erkeklerin boğuşma sesinden, öğretmenin bozuk plak gibi cızırdamasından ve kızların o cırtlak sesiyle şarkı söylemeye çalışmasından çok feci bir şekilde başım ağrıdı. Müdür yardımcısından izin alarak dinlenmek için eve gittim. İlk önce ödevlerimin yarısını yaptıktan sonra televizyonun karşısındaki armut koltuğa oturdum ve hep televizyona çıkmak istediğim için bir röportaj kanalı açtım. Olur ya belki bir bilgi verirler. Tam armut koltuğumda uykuya dalacağım zaman spiker hanım karşısındakilere “Sizce en çok televizyonda görüntülenen meslek hangi meslek?” diye sordu. İşte o anda ne başımın ağrısı ne de uykum kaldı. Kulaklarım hiç duymadığı kadar iyi duymaya başladı ve o adamın dudaklarından ünlüler kelimesi çıktı. Kollarımı açarak evin içinde “Ben ünlü olacağım!” diye bağırarak koştüğümün farkında bile değildim, ta ki annemin kollarımdan tutup “Ne ünlüsü kızım ne diyorsun sen?” diyene kadar. Anneme net bir şekilde “Ünlü olacağım!” dedim. Annem ise saçmaladığımı düşünerek bu konuyu akşam babamla konuşmamı söyledi.

Akşam babam işten eve geldiğinde bayağı yorgun görünüyordu. Ama ben kararlıydım. Babama, "Baba ben ünlü olmak istiyorum fakat annem bu duruma hiç hoş bakmıyor." dedim. Babam ise direk "Aslında annenin bu konuya olumlu bakması lazım çünkü bu mesleği sen yapacaksın biz değil, bu nedenle meslek seçimi sana kalmış bir şey. Ben annenle görüşürüm." dedi. Daha sonra yatağıma gittim ve rahat bir uyku uyudum. Ertesi sabah ilk işim okulun tiyatro kulübüne katılmaktı. Okula gittim ve tiyatro hocası ile görüştüm. Artık tiyatro kulübündeydim. Aradan haftalar geçti ve tiyatro öğretmenimiz haftaya gösteri yapacağımızı söyledi. Hepimizde çok sevinmiştik. Ertesi hafta geldi de çattı bile. Herkes elbisesini giymiş sıranın bize gelmesini bekliyorduk. Nihayet sıra bize geldi. Gösteri bittiğinde herkes bizi ayakta alkışladı ve bize her renk çiçek attılar. İki gün sonra evimize bir mektup geldi. Mektupta beni bir diziye çocuk oyuncu olarak almak istedikleri yazıyordu. Ailecek çok sevinmiştik ve o dizide oynamaya başladım. Dizi yönetmeni benden çok memnundu. Daha sona bize bir mektup daha geldi ve daha sonra bir daha... Mektuplar çoğalmaya başlıyordu aynı zamanda ben de büyümeye başlıyordum.

Şuan yirmi üç yaşındayım ve altın kelebek ödülüne layık görünüyorum. Annem ve babam ise benimle gurur duyuyorlar.

"Şairlerin neden şiir yazdıklarını, pelikanların yavrularını neden kanlarıyla beslediklerini anladığım gün anladım."

NAZAN BEKİROĞLU

**CEYLİN SUDE
ÖZDEMİR**

ŞİİR YAZIYORUM

Güneş etrafı ısıtmaya başlamıştı. Yapraklar yavaş yavaş dökülüyordu. Kuşların cıvıltısı kulağıma çok hoş geliyordu. Siyah saçlarım güneşin etkisiyle parıl parıl parlıyordu. Yatağımda uyku ile uyanıklık arasında gidip gelirken bir anda alarımın sesiyle gözlerimi açtım. Bugün okul vardı. Hemen hazırlanıp okula gittim. Okulda sınıf öğretmenimiz olan Ceylin Hanım sınıfça bir şiir kitabı yazacağımızı söyledi. Buna çok sevinmiştim. Benim de artık bir kitabım olacaktı. Bu sayede hem bizim mahalledeki kızlara hava atabilecektim hem de şiir yazıp kendimce bir şair olacaktım.

Eve geldiğimde hemen şiir yazmak için hazırlandım. Hazırlandım hazırlanmasına ama ben ne yazacaktım? Bunu düşünmeye başladım. Şiir yazmanın çok kolay olduğunu sanmıştım ama yanılmışım. Aklıma hiç bir şey gelmemişti. Camın önüne geçtim ve bir süre etrafı inceledim. Bir süre sonra ilham gelmişti. Hemen şiir yazmaya başladım. Böylece günlerim hep şiir yazmakla geçti. Kitabımızda en çok şiiri ben yazmıştım. Yaklaşık on, on beş tane şiirim olmuştu. Aradan bir ay gibi bir süre geçmişti. Ve sonunda kitabımız elimize ulaştı. Buna en çok sevinen ben, ünlü bir şair olmaya karar vermiştim. Bu konuda çok kararlıydım. Aradan seneler geçmişti. Her geçen sene yazma isteğim katlanarak artıyordu. Sonunda üniversiteyi bitirmiştim.

Üniversiteyi bitirene kadar şiir yazmaya devam etti. Bu şiirlerin hepsini toplayıp bir kitap çıkarmaya karar verdim. Bir şiir kitabımın olmasını istiyordum. Bir süre sonra kitabım elime ulaşmıştı. Kitabımın satılıp satılmayacağı hakkında hiç bir fikrim yoktu.

Bir gün evimin yakınlarındaki kırtasiyeye uğramıştım. Girdiğim anda beni tebrik ettiler. Kitabımın çoğu kişi tarafından tercih edildiğini söylediler. Öylece kalakaldım. Kitabım kısa bir süre içinde çabucak satılmıştı. Hayallerime doğru giden bu yolda büyük bir başarı elde etmiştim. Tabi bu süre içerisinde yeni şiirler yazmaya devam ediyordum. Şiirlerim herkes tarafından beğeniliyordu. Ve ben de hayallerimin mesleğine kavuşmuştum. Ünlü bir şair olmuştum. Aynı küçüklüğümde ki hayallerim gibi... Sevinmiştim. Öğretmenim Ceylin Hanım beni arayıp tebrik etti. Sevgili öğretmenimin içime düşürdüğü heves hayatımın hayali olmuştu. Ve ben bu hayali gerçekleştirmiş olmanın haklı gururunu yaşıyordum.

BAŞARIYA ULAŞAN LEYLA

Güzel bir pazar sabahı, Leyla sıcacık yatağından çıkmış daha yüzünü bile yıkamadan, her zamanki gibi elinden düşüremediği telefonuyla meşguldu. Bu haftanın sınav haftası olması anlaşılan Leyla'yı çok ilgilendirmiyordu. Oysaki bütün hocalar sınıfları çok gürültü yaptığı için sınav sorularını çok zor hazırlayacaklarını söylemişlerdi.

Leyla tembel bir öğrenci olduğu için dersleriyle pek alakalı değildi. Bu yüzden ders notları oldukça düşüktü. Sadece ders çalışmayı değil kitap okumayı da sevmiyordu. Okumayı denese belki de çok sevecekti ama kitabı eline almaya bile zaman bulamıyordu. Çünkü evde onu tamamen etkisi altına almış olan birçok teknolojik alet vardı. Bilgisayardan kalksa eline telefonu alıyor, telefondan kurtulsa televizyon etrafına ağlarını örüyordu. Ailesi ders çalışması için baskı yapsa da Leyla bu döngünün içerisinde bir türlü çıkamıyordu.

Bir gün annesi Güler Hanım kızının bu durumunu yine internet yardımı ile çözmeye çalıştı. Çocuk psikologlarının günümüz çocukları ile ilgili yazdığı yazıları bir bir okudu. Genellikle çocukla geçirilecek kaliteli zaman dilimlerinden bahsediliyordu. Günümüz çocuklarının aslında yalnız kalmalarından dolayı teknolojik aletlere fazla zaman ayırdıkları anlatılıyordu. Güler Hanım bir an durup kendi çocukluğunu düşündü.

Evlerinin önündeki avluda geçirdikleri o keyifli günleri içini çekerek hatırladı. Avluda hiç olmasa sekiz on çocuk olurduk. Karnımızı doyurduktan sonra akşam ezanına kadar dışarıda oynardık. Ne güzel günlerdi o günler diyerek gözleri bulutlandı. Bir an oynadıkları dokuz taş oyunu geldi gözünün önüne. Okuldan gelince Leyla'ya öğreteyim de birlikte oynayalım, dedi.

Leyla okuldan gelince birlikte oynadılar. Gerçekten güzel vakit geçirmişlerdi. Bir ara Leyla durdu ve annesine teşekkür etti. Ona vakit ayırıp bu güzel oyunu öğrettiği için. Okulda arkadaşlarına da öğreteceğini söyledi. Annesi kendi çocukluklarından bahsetti. Güzel bir sohbet ortamı oluşmuştu. Leyla teknolojik aletlerle çok zaman geçirdiğini anlamıştı. Annesi bu aletlerin aslında dikkat dağınıklığı başta olmak üzere birçok zararının olduğunu anlattı. Birlikte güzel bir plan yaparsak eğer hem bu aletlerin zararından korunursun hem de derslerinde daha başarılı olursun, dedi. Leyla'nın bir anda gözlerinin içi parladı.

Anne-kız iyi bir ders çalışma ve kaliteli zaman geçirme planı yaptılar. Tabi Leyla'nın derslerini toparlaması o kadar kolay olmadı ancak azmin ve kararlılığın elinden de hiçbir şey kurtulamadı. Leyla birkaç ay içerisinde sınıfta fark edilmeye başladı. Bu durum kendinin de çok hoşuna gidiyordu. Gittikçe öz güveni arttı. Başarılı ve mutlu bir çocuk olarak eğitim yollarında yürümeye devam etti.

**"Hemen her zaman musibetleri
kendi elimizle hazırlarız."**

ANDRE MAUROİS

MELİKE KAPLAN

MACERALI BİR OKUL ÇIKIŞI

Her zamanki gibi Melike ve Ceylin okul çıkışı beraber eve gidiyorlardı. Bir anda akıllarına hikaye yazmak geldi. Ceylingilin eve gitmeye karar verdiler. Bir anda Ceylin'in aklına bilgisayarın evde olmadığını geldi. Bilgisayarın babasının bürosunda olduğunu hatırladı ve babasının bürosuna gitmek için yola çıktılar.

Sonunda büronun olduğu binaya geldiler. Melike, "Ben asansörden korkarım acil çıkıştan gidelim." dedi. Ceylin, "Ben oranın yolunu bilmiyorum." diyerek geçiştirdi. Ceylin ısrarla asansöre binmek isterken Melike de ısrarla binmemek istiyordu. Sonunda zorlada olsa Ceylin' in dediği oldu ve asansöre bindiler. Babasının bürosuna geldiler ama kapıyı açan olmadı. Tam dört kez denedikten sonra çaresizce asansöre geri gittiler. Bu sefer Melike korkmadı ve cesurca asansöre bindi. Kapı kapandı . Birinci kata bastılar ama asansör çalışmadı. İsrarla bire bastılar ama nafile. Çok korkmuşlardı. Melike düğmeleri kırarak şekilde basıyordu. Ceylin Melike'yi durdurarak "Melike dur, düğmeyi kıracaksın, ben basarım!" dedi. Ama hiçbir şey değişmedi. Yaklaşık yarım saat asansörde kaldılar. Artık yaşadıkları korku iyice artıyordu. Yardım edin çığlıkları da sonuçsuz kalmıştı. Melike bir ara kendini tutamayıp ağlamaya başladı. Ceylin de ağlamamak için kendini tutuyor, bir yandan da Melike'yi sakinleştirmeye çalışıyordu.

Tam kurtulma ümitleri tükenecekken bir anda asansörün ışıkları "cız cız" diye ses çıkardı. Asansör hafif hafif hareket etmeye başladı. Sanırım yukarıdaki insanlar asansörü çağırıyordu. Asansör yukarı çıktı ve kurtuldular.

Ceylin'in annesi çok merak etmişti. Babası okula gelmiş, Ceylin'i bulamamıştı. Evdedir diye eve geldi ama Ceylin evde de yoktu. Tam umudunu kaybedip bürosuna giderken bir anda karşısına Ceylin ve Melike çıktı. Araba durdu ve Ceylin'in babası "Kızım sen neredeydin, ben de seni arıyorum." dedi. Ceylin "Ben de seni arıyorum baba, bürona kadar gittik ama yoktun." dedi. Birlikte gidip bürodan bilgisayarı aldılar ve eve döndüler.

Eve geldiklerinde olup biteni hızlıca anlattılar ve bilgisayarın başına oturdular. Ceylin'in annesi kızların yaşadığı olaydan ötürü çok korktuklarını fark etti ve bir daha habersiz kendi başlarına iş yapmamaları konusunda uyardı. Sonra da "Siz hikaye yazmaya başlayın bende size nefis kekimden yapayım." dedi. Bir önceki geldiğinde annesi yine o enfes kekten yapmıştı ama maalesef Melike'nin kedisi Kartopu hepsini yeyip bir dilim bırakmıştı. Onu da Melike ve annesi paylaşarak yemişti. Sonunda o leziz koku geliyordu. Hızlıca keklerini yediler ve şimdi bu hikayeyi gülerek yazıyorlar.

Kimseye haber vermeden bir işe kalkışmanız tehlikeli olabilir.

"Arkadaşlık her zaman gölge veren bir ağağtır."

SAMUEL COLERIDGE

R U V E Y D A O K U R

BİZ

Selamün Aleyküm. Nasıl başlayacağıma karar veremediğim için rastgele başlamayı düşünüyordum aslında. Ama madem başlıyorum bari sevap kazanarak ve kazandırarak giriş yapayım dedim. Her neyse kısacası güzel bir giriş bulamadım. O yüzden direk konuya gireyim. Bugün sanki bir eko sistemi andıran sınıfımızdan bahsedeceğim. Şimdi gözlerini kapat ve anlattıklarımı gözlerinin önünde canlandır. Beni ise ortamdaki dış ses olarak hayal et. Hazır mısınız? Başlıyorum! (Ben önceden uyarayım aşırı derecede eğlence, korku, endişe, heyecan içerir. Ha bir de böyle bir sınıfım yok diye kıskanmak yok tamam mı? Nazar falan değer sonra)

SABAHLARI

Saat 8.30. Sabah yataklarından sürünerek çıkan 7/A sınıfı öğrencilerinin sabah sabah sınıfa girdiklerinde bu enerjiyi nasıl buldukları tartışma konusu. Bir rivayete göre sınıf dolabının içinde uzaylıların gün içinde zinde kalmak için kullandığı, insan gözünün göremediği bir enerji kapsülü bulunduğu söylenmektedir ve galiba son derslerde enerjimizi kaybetmemizin nedeni uzaylıların uydu alıcıların öğretmenlerin seslerinden dolayı bozulup enerji kapsülüne enerji gönderememesinden kaynaklanmaktadır.

TENEFFÜSLER

Teneffüsler her sınıfın olduğu gibi bizim sınıfımızın da kutsalıdır. Teneffüsler de genellikle heyecan ve eğlence yelleri eser. İlk başlarda deve güreşi adını verdiğimiz bir oyun keşfettik. Bu oyun yüksek derecede adrenalin içerdiği ve öğretmenlerin bu oyuna sıcak bakmayacağını düşündüğümüzden dolayı bu olayı terk ettik. Ama biz adrenalin bağımlısı bir sınıfız. Durabilir miyiz? Asla. Aya adında bir oyun keşfettik. Aslında bu oyunun bir ismi yoktu. Biz de bu oyuna teneffüslerde kaçak yollarla açtığımız bir şarkının ismini verdik. Bu oyun hakkında fazla bilgi vermeyeceğim. Ama şunu diyebilirim ki şarkının sözleriyle oyunun içeriği bire bir tutuyordu. "Dedi ki götür beni aya!"

Artık fazla oyun oynamıyorduk. "Bottle Flip Challenge" hariç tabi. O oyunun turnuvasını bile düzenlemiştik hatta. Neyse nasıl oldu bilmiyoruz ama "sınıf ailedir" kavramına fazla bağlanmış kişiler diğer kişileri de isteksizce buna zorluyorlar. Abartmıyorum. Zamanla sınıfımızın soy ağacı ortaya çıkmıştı. Soy ağacımızı ilk haliyle taktim edeyim. (Sonrası çok karışık çünkü) Elif, Ahmet, Rüveyda üç kardeşler. Hilal bunların annesi. Betül Elif'in kızı. İrem, Ülkü, Adem Rüveydan'ın yavrucakları. Bir zaman sonra fazla ana yürekliği ağır basan bir arkadaşımız hepimiz annesi oldu. Sorulunca "Dayanamadım yetimhaneden aldım hepsini." diyor.

Hatta bu iş fazla ciddileşmiş olabilir. Misal Ahmet, Adem'e vurunca Adem hemen Rûveyda'nın yanına gidip "Anne dayım bana vurdu." diyordu. Gelelim 7/ A teneffüslerinin olmazsa olmazlarına. Şarkılara ve kapı gıcirtısına bile oynayan arkadaşlara. Sınıfımızın şarkı kadrosu: Betül, Elif, Ülkü, Rûveyda, İrem, İlknur, Hilal. Bu gurup sağ olsun tahtadaki yeni sistem yüzünden şarkı açamasak da her teneffüs en az iki şarkı dinlememizi sağlıyor. Kapı gıcirtısına bile oynayan arkadaşlar ise sınıfta şenlik havası oluşturuyor. Diyelim teneffüste yapacağımız her şeyi yaptık. İşte o zaman devreye şu üç unsur giriyor:

1.Masajcı Sultan

2.Sakatlanma görevini her seferinde üstlenen Adem

3.Kavgalar

1.Masajcı Sultan, uzaylılardan kalan enerji kapsülüne direkt temas ettiği düşünülen arkadaşlarımızdan biri. Masaj ustası Sultan'ın masaj yapma yeteneği Mısır piramitleri gibi çözülemiyor. Kız nasıl yapıyorsa her masaj yaptığında sanki iç organlar yer değiştiriyormuş hissi veriyor. (Kendisi şuan Guinness Rekorlar Kitabı'na girmeye hazırlanıyor.)

2.S.G.H.S.Ü Adem, 7/A sınıfının çözülemeyen sırları arasında yer alıyor. Nasıl denk getiriyor bilinmiyor ama sınıfta birine bir şey oldu denilince akla sadece Adem baba geliyor ve istisnasız her seferinde ona bir şey oluyor. Bu sırrı sadece FBI'ın bildiği söylense de ben FBI'ın bildiğinden bile şüpheliyim.

3. Kavgalar, Bu konuda şunu söylemek istiyorum. O gün çok boş geçiyorsa o günü hareketlendirmek için en sakın kişi bile (mesela Ebrar) kavga edebiliyor. Başta da dediğim gibi eko sistemi andıran bir sınıf.

TENEFFÜS BİTİYOR

O acı gerçek çalıyor “zil sesi”. Teneffüslerin bitişi eğlencinin bitişidir aslında. Ama bizim için farklı. Bizim için eğlencede level atlamaktır zil sesi. Zil duyulur kapiya nöbetçi konur. Bu vatani görevi genelde iki askerimiz üstlenir. Adem ve İrem. İkisi de sınıfımızda nöbet konusunda Nirvana yapmış askerlerimizdendir. Şu nöbet görevinde yaptığımız bir hata var. Ela’yı nöbetçi yapmak. Diğer vatani görevlerini eksiksiz bir şekilde yerine getiren Ela nedense şu nöbeti bir türlü düzgün tutamamaktadır. Ela’yı nöbetçi yaptığımızda her seferinde başımıza bir iş gelir. Öğretmenlere yakalanırız.

Neyse zilin çalma olayına geri dönelim. Zil çalar. Nöbetçi yerini alır. Sınıfın içi öğrenci zili ile öğretmen zili arasında meçhul bir hal alır ve nöbetçi başkanın bir türlü susturamadığı sınıfı iki kelimeyle sus pus eder. O iki kelime 7/A’nın özel parolalarından ikincisidir.

O ÖZEL PAROLALAR

1.İKRA, Bizim kutsal sus deme aracımızdır. Bu kelime dedikodu yapan ve derste konuşmayı seven öğrenciler için can kurtarıcıdır.

İkra dendiğinde ortada bir tehlike var sus anlamı ortaya çıkar ve bunu kimse anlamasa da yanındaki anlar ve susar. Tehlike ortadan kalkar. (Aldığımız bir bilgiye göre MİT operasyonlarda bu tekniği kullanıyormuş. Çok teşekkür ettiler.) Size İkra'nın ortaya çıkma hikayesinden bahsedeceğim. Altıncı sınıftık. Okuma dersiydi. Betül ve Rüveyda okumak istemiyorlardı. Okumuş gibi görünüp sohbet ediyorlardı. Öğretmen onlara baktığında "Sus öğretmen bakıyor." diyemezlerdi herhalde. Bu yüzden oku anlamına gelen İkra'yı kullanmaya başladılar. İkra artık her alanda can kurtarıcı bir hale geldi

2.MC DONALDS/KÖFTECİ YUSUF, Bunun garip bir ortaya çıkma hikayesi yok. Öğretmen anlamadan öğretmenin geldiğini tüm sınıfa belirtmeye çalışan nöbetçiye lazımdı bir laf. Biz de galiba açtık Mc Donalds olsun dedik. (Mc Donalds'a Köfteci Yusuf da dememizin nedeni Türkçe öğretmenimiz Yusuf Hoca'nın bunu öğrendikten sonra Mc Donalds'ı kabul etmiyorum Köfteci Yusuf deyin demesidir.)

KARLI TENEFÜSLER

Kışın dayak yeme olasılığı artan bir ikili ortaya çıkıyor. Ela ile Rüveyda. Bu ikilinin kışın ettikleri tüm dualar kabul oluyor. Kışın herkes kar yağsın, tatil olsun diye dua ederken Ela ile Rüveyda kar yağmasın, diye dua ediyor ve ettikleri gün yağacak olan olan kar yağmıyor. Dua etmedikleri gün hava on derece olsa bile kar yağıyordu. (On derece de kar yağmaz da abarttım biraz.)

Bu dualar kabul olunca sabah onları afiyetli bir meydan dayağı bekliyordu. Bazı günler kar yağıyor ama tatil olmuyordu. İşte o günlerde olan üç komik olayı anlatacağım:

1.Kulak gitti,

Sınıfımızın olmazsa olmazlarından Selçuk ava giderken avlandı sevgili okuyucular. Elinden kar topuyla kızları avlamaya çalışan Selçuk beklemediği birinden kulağına kar topu yedi. Canının çok yandığı uzaktan bile belli olan Selçuk'un yanına giden kişiler şöyle diyorlardı, "Çocuğun kulağını eğip kafasına vuruyoruz, kulağından kar çıkıyor." (Bu arada Selçuk'un kulağına yüz metre öteden isabetli atış yapan çocuğu bulup keskin nişancı yaptılar.)

2. Ülkü felç,

Sınıfımızda BBK lakaplı Ülkü kartopu savaşlarında şehit verdiğimiz kahramanlardan sadece bir tanesi. Erkekler ve kızlar kartopu savaşlarında başta Adem olmak üzere Adem, Seyit, Arda, Emin, Emirhan, Nuri, Ahmet, Tuğra, Tahsin'nin arasında kalıp kar topları yüzünden donarak şehit olan bir kahramanımızdır.

3.Bırakıp gittiniz,

Kızlar ve erkekler kartopu savaşlarında arkadaşlarının kendisini terk edip gitmesi üzerine erkeklere yani Ahmet, Arda, Orakçı, Sülbü, Tahsin ve Tuğra'ya karşı tek kalan Rüveyda, gazilerimiz arasında yer almaktadır. Rüveyda mikrofonlara şunları söyledi. "Sınıfa gittim, saçımdan su akıyordu."

TENEFFÜSTE ORTAYA ÇIKAN O ŞARKI

Sınıfımızda "Emirhan Orakçı" adında çok değerli bir kardeşimiz var. (Kendisi şu an ünlülerden gelen tekliflerle ve hayranlarından aldığı mektuplarla uğraşiyor.) Biz Emirhan'a, "Orakçı" deriz."Orakçı" sınıfımızdan biri.(Kim olduğunu şuan NASA bile araştırıyor.) Orakçı dindikten sonra "Ben oldum Orakçı mı?" diye bağırmıştır. Sınıfımızın atasözü ve kutsal şarkısı bu şekilde ortaya çıkmıştır. Artık herkes dilinde bu şarkıyla gezmektedir. Mona Lisa gibi şarkı mübarek, nasıl bakmak istersen öyle...

"Orakçı, ben oldum Orakçı mı? Şimdi bak gör kimmiş Orakçı."

DERSLER

Ve o dersler... Kimisi kırk saat kimisi kırk saniye gibi geçen aslında kırk dakika süren, çoğu öğrencinin dilinde işkence olarak adlandırılan, 7/A sınıfının kaynama noktalarını ortaya çıkaran bir şey. Şey işte sonunu getiremedim. (Suyun kaynama noktası yüz derece, civaninki üç yüz elli altı derece, 7/A sınıfının ise Arda, Selçuk, Ahmet, Adem, Rüveyda, Betül, Elif, Fatih'dir.)

Başlamadan önce bir maşallah deyin. Nazar değmesin. Sıkı durun anlatıyorum.

Öncelikle Melike adlı bir arkadaşımız espri yapma virüsü taşıdığından dolayı derslere maskeyle girilmesini öneriyoruz.

Uzmanlar bu virüsün ölümcül olduğunu ve yayılmasından korktuklarını belirttiler. Özellikle Sosyal ve İngilizce derslerinde azıtan bu hastalık giderek tüm sınıfa yayılıyor. Şimdilik Melike'nin sırasında ve komşu sınıflarda bu vakaya rastlansa da uzmanlar yakın zamanda sınıfın üç de ikisine yayılacağını söylüyor.

Uzmanların araştırdığı bir diğer konu ise sınıftaki herkeste bulunan telepati yeteneği. Nasıl oluyor tam olarak biz bile çözemiyoruz ama en az altı kişi göz göze gelip hiç konuşmadan birbirimizin ne dediğini anlayabiliyor, birbirimize esperi yapabiliyoruz. Dışarıdan ise kendi kendimize gülüyormuş gibi görünüyoruz. Öğretmenler ise "Ne yaşıyor bunlar?" diyor. (NASA bu konuyu araştırıp bir şey bulamayınca şöyle bir açıklamada bulundu: "Biz uzaylıları uzayda arıyoruz. Onlar belki de içimizdedirler.)

Kapı gıcirtısına bile oynayan arkadaşlar ise derslerde de duramıyorlar. Zil sesine bile oynuyorlar. O arkadaşlar Mi krofonlara şunları söylüyor: "Kendimi tutabilsem duracağım ama olmuyor işte." Arkamda Cafer, "Karpuz koydum koynuma, engel çıktı yoluma, Diyarbakır yoluna, çok mu gitti zoruna?" di ye şarkı söylerse ben nasıl yerimde durayım?"

İtiraf edelim bazen derslerde sıkılırız, bazen de dersleri anlamayız.

Bu durumlarda 7/A'nın çözülemeyen sırları arasına girmeye hak kazanan bazı özelliklerimiz ortaya çıkıyor:

1.Aşırı Konuşmak

2.Mucitlik

1.Aşırı Konuşmak, şimdi diyeceksiniz ki bu özellik çok normal ama durun bir dinleyin. (Kulak, burun, boğaz hastalıkları doktorları bu kadar konuşan insanların ses tellerinin kopmamasının bir mucize olduğunu söylüyor.) Bir ders var, hangi ders olduğunu söylemek istemiyorum ama Allah o dersin hocasına ve bize sabır versin.(Sınıfça bir özelliğimiz ise, bir dersi anlamıyorsak ve sıkılıyorsak sınıfça hep birlikte anlamıyor ve sıkılıyor oluyoruz.) Dersten sıkılınca acayip kahvehane havasında bir sohbet ortamı oluyor. Bir Allah'ın kulu bile dersi dinlemiyor. O hocaya da Allah sabır versin. Hoca dersi dinleyen varmış gibi anlatıyor. Biri dinlemek istese bile hocanın sesini duyamadığından hocayı dinleyemiyor. (Bu olumsuz bir şey değil aslında.) Hocayı dinlese bile onu anlayamaz zaten. Çünkü nasıl olduğu tartışma konusu birimiz bir şeyi anlamıyorsa diğerleri de ne kadar dinlerse dinlesin anlayamıyor. Zaten genelde dersten sıkıldığımızda değil dersi anlamayınca dersten kopuyoruz.

2.Mucitlik, cidden sıkıldığımız o bazı derslerde espri yaptık, telepati kurduk, şarkı söyledik, dans ettik, dersi dinledik, güldük, tartıştık, hepsini yaptık ama vakit geçmek bilmiyor.

Biz ders bitti sanıyoruz daha yirmi beş dakika var. Ne yaparsak, ne yaparsak? İşte o zaman içimizdeki Einstein ortaya çıkıyor. Değişik icatlar buluyoruz kalemlerle, silgilerle, suluklarla. (En son Nobel ödülü vermek için bekliyorlardı. Geçen yanlışlıkla bilim insanlarının iki yıldır üzerinde çalışıp yapamadığı savaşlarda kullanılacak ışıklı su tankını bulduk.)
(Ciddiyim sorabilirsiniz.)

BEDEN DERSLERİ

Beden dersleri iki ayrı grupta işlenir. Kızlar ve erkekler. Erkekler sadece oynarlar, oynarlar, oynarlar ve zil çalar sınıfa giderler. Kızlar ise kendi aralarında iki farklı grupta incelenir.

1. Erkekler gibi oynayanlar,
2. Dedikodu yapanlar, bir araştırmaya göre dedikodu yapmayı seven bir 7/A sınıfı öğrencisi üç yılda yaptığı tüm dedikoduyu bir beden dersine sığdırabiliyormuş.

GEZİLER

7/A sınıfı diğer sınıfların gözünde "Gezen Sınıf". Sınıf öğretmenimiz Aylin DAĞ Hocamız sağolsun okulda en çok etkinlik yapan sınıfız. Üç tane kitap çıkardık. Yaptığımız etkinliklerin, gezilerin haddi hesabı yok. Bu yıl yaptığımız iki geziden bahsedeceğim.

1. Hayvan Barınağına Gezi

Barınak gezisine giderken bir köpek yavrusuyla duygusal bağ kuracağımız aklımıza gelmezdi.

“Cuguli” ona bu adı verdik. Nedensizce diğerklerinden farklıydı o. Ayrılırken canımız çok yandı. Bir ay ayrılık acısından, depresyondan çıkamadık. Onun için Cuguli halayını bulduk. Ne kadar üzgün olsak da gezi otobüslerinin cazibesine kapılmadan duramıyoruz. Giderken otobüste düğün havası vardı. Dönerken ise cenaze evinden gelin çıkıyor gibiydi. Bağırarak “Öyle kolaysa gel başımdan kaldır at sevdanı.” diye haykırdık Cuguli’ye.

2.Şeker Fabrikasında Gezi

Bi, bi kokumu var. Artık burnumuza sinmiş. Kafanızı çok karıştırdım di' mi? En iyisi ben baştan anlatayım. Uzun bir bekleyişten sonra o vaat edilen şeker fabrikası gezisine gidebildik. Ekstradan mutluyduk çünkü hiç sevmediğimiz bir dersin saatine denk geliyordu gezi. Ama gidince dedik ki biz derse razıyız ortamda çok garip iğrenç bir koku vardı. Tarifi yok kokunun. Bazı arkadaşlar (Ceylin vardı içlerinde galiba. Sadece bunu hatırlıyorum.) dayanamayıp çıktılar. Okula geldiğimizde ise artık üstümüze sinmişti o koku. Ülkü başta olmak üzere bazı kızların saçını bile pancar kokuyordu. Aylin Hoca naneli sakız ısmarladı bize. O kadar kötü kokuyordu ki okul kıyafeti konusunda çok hassas olan müdürümüz bile öğleden sonra serbest gelmemize izin vermişti. Ve ben hala sınıfta o kokunun olduğuna inanırım.

SINIF DEFTERİ YOK!!!

Okulun yarıyıl tatili olmasına son bir hafta kalmış. Bizim kutsallarımızdan biri olan sınıf defterimiz yok, yok, yok. Bir derste kayboldu. İki gün boyunca tüm okulda onu aradık. Eğer bir gün daha bulamasaydık sınıfça disiplinlik olacaktık. Ama bulduk. Resim öğretmenimizin dosyasından çıktı. Bizim sınıftan olmayan kişiler sınıf defterini dalgınlıkla Gülser Hoca'nın almış olduğunu düşünebilirler. Öyle düşünüyorlar da. Ama 7/A'dan birine sorsanız size şöyle der:

"O sınıf defteri ayaklandı kaçtı. Rüveyda'nın gazabından Gülser Hoca'nın dosyasına saklandı."

7/A'nın çözülemeyen sırlarını araştıran bir MİT ajanı Rüveyda'nın sınıf defterine yaptığı eziyetleri inceledikten sonra şöyle bir açıklamada bulundu." Deftercağızın yapılan eziyetlere dayanamayıp kaçma ihtimali oldukça yüksek." Sınıf defteri bulunduktan sonra Rüveyda defterle uzun uzun konuşmuştu ve ona ağlayarak "Affet beni sana bir daha kötü davranmayacağım." dedi.

Bu arada sınıfımızın mükemmelliğinden dolayı aldığımız teşekkür belgesini size söyleyip sizi kışkırtmayacağım tabi ki de.

VEDALAR

Biz taa en başta, sınıfımız tam anlamıyla ekosistemi andırıyor demiştik. Şimdi ise sınıfımız ekosisteminin güç kaynağını açıklayacağım. Sınıf oturma planı. Evet tam olarak bu. FBI'nın bile araştırdığı 7/A'nın çözülemeyen sırlarının bazı çözümleri burda saklı aslında.”Sınıf oturma planı”

Bir sınıfın en önemli şeyi. Bakın en önemli şeylerinden biri demiyorum. En önemli şeyi diyorum. Sınıfımızda öyle bir oturma planı var ki. Belki de en baştan beri anlattığım her güzel şeyin kaynağı bu. Oturma planı demek yaşam biçimi demek. Geçen sınıf öğretmenimiz oturma planımızı kökten değiştirdi (O da haklı aslında.) Ekosistemimiz çöktü. Evet çok acı çektik. Ayrılıklar çok can yaktı. Ağladık “Napacağız artık?” diye haykırdık. Belki de yıllarca depresyondan çıkamayacağız. Ya bir düşünsenize tüm hayatınız, düzeniniz bozuluyor. Evet bu kadar acıtasyon yeter. Kısacası bizi 7/A yapan, sınıfımızın temeli oturma planımız.

KAPANIŞ

Seneye 8’iz artık. Yukarıda anlattıklarımın hiç birini yapamayacağız belki ama o zamanda üzerimizde tatlı bir telaş olacak eminim. Teneffüslerde Adem ve Fatih’in peşinde değil de soru sormak için öğretmenlerin peşinde koşacağız. Dersteki muhteşem icatlarla dünyayı değilde dersi pür dikkat dinleyerek geleceğimizi kurtaracağız. Biz 7/A’yız, Biz 7/A’ileyiz Ve asla birbirimizi unutmayacağız

ŞİİRLER

İÇİMDEKİ ÇOCUK

Büyütsem
İçimdeki çocuğu yeniden.
Tebessümle sarsam,
Umutla kundaklasam,
Gözlerinde bitmeyen fer,
Yüzlerinde gamzeli gülücük,
Saçlarında örgü olsam.

Kalbinde saf sevgiler,
Dillerinde yarım yamalak
Anadan duyma ninniler...
Elleri ceplerinde,
Ceplerinde şeker, boncuk...
O koştursa ben izlesem,
Öpünce geçiverse
Dizlerinde yaraları.
Sahi yaralar öpünce geçer miydi!
Ya unuttum,
Yahut hiç bilmedim.

Ey benim çocukluğum!
Erken başlamışlığım,
Geç kalmışlığım,
Hiç yaşamamışlığım.
Ne çok geç kaldın bana!
Ne çabuk gittin benden!

Fatma BAYKAL

Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi Öğretmeni

MEVSİM

Dört tanedir mevsimler:
Kış, ilkbahar, yaz, sonbahar.
Hepsi birbirinden farklı hava ile
Ne güzeldir mevsimler.

Beyaz tanecikler yere düşünce.
Yerin battaniyesi beyaza boyanır.
Okullar tatil olur.
Kış bu yüzden sevilir.

Ağaçlar meyvelerini bize verince
Yeşil tişörtünü üstüne giyince.
Hava ılık ılık esince
İlkbahara güneydin denir.

Havalar yavaş yavaş ısınınca
Çocuklar dışarı koşunca
Dondurmalar yenince
Yazın geldiği anlaşılır.

Ağaçlar çıplak kalır.
Yapraklar sararır.
Hafif bir yel eser.
Sonbahar böyle müjdelendir.

Adem Arda BARAN

MEHMETÇİK

Ölürsem şehidim, kalırsam gazi
Böyle böyle yazar Türk zaferi,
Ölmeden zafersiz dönmeyen
Zafere doğru yürü Mehmetçik.

Düştüler yollara ellerde silah, dillerde Allah,
Mehmetcik'e vatan olur bu kara toprak.
Kurtardığı milletin başına taç olur, elmastan parlak
Zafere doğru yürü Mehmetcik.

Yurdumu sensiz bırakma
Düşmana, kalleşe fırsat verme
Bayrağımı indirip ezanımı dindirme
Zafere doğru yürü Mehmetcik.

Fazlı ÜNAL

AİLEM

Annem, babam bir yerdeyiz.
Yuva denen bir evdeyiz.
Hepimizin güler yüzü,
Çok mutlu bir aileyiz.

Kardeşlerim ve ben,
Koşturuyoruz oraya buraya hemen.
Mutluluk kaynağıdır evimiz.
Onu hep sevmeliyiz.

Sabah sıcak sobamız.
Akşam koyu sohbetimiz.
Her zaman açıktır,
Misafire kapımız.

Arda Recep ÇEVİK

O SOKAKTA BİR ÇOCUK

O sokakta bir çocuk,
Karnı aç, yüzü donuk,
Bir damla suya muhtaç,
Gözünde bir damla yaş.

O sokakta bir çocuk,
Hava desen ayrı soğuk,
Barınacak tek bir yer yok,
Torbasında para yok.

O sokakta bir çocuk,
Sevginin hissi yok,
Tekbir savunması yok,
O sokakta bir çocuk.

Ebrar Naz KARAKAYA

ÖĞRETMEN

Bu bir öğretmen.
Eğitimi başlatan,
Bu bir öğretmen.
Yazıyı yazdıran.

Bu bir öğretmen.
Vazgeçmeyen pes etmeyen,
Okutan,sabırlı davranan,
Bize geleceği öğreten.

Bu bir öğretmen ki,
Hem anne, hem baba.
Bu bir rehber ki
Hem öğreten, hem öğretmen.

Teşekkür ederim öğretmenim.
Başarıya ulaştım.
Sen bir meleksin,
Canım öğretmenim!
Öğretmenler günün kutlu olsun.

Tahsin TEKBAŞ

DOĞUM GÜNÜ

Her yılın bir günü
Tek ve önemli bir gün
O gün doğum günün
İşte senin doğum günün.

Balonlar, pastalar
Arkadaşlar, akrabalar
Hepsi birlikte
İşte senin doğum günün.

Müzik eşliğinde danslar,
Şekerler, pinyatalar,
Eğlenceli oyunlar
İşte senin doğum günün.

Ama en önemlisi
Birlikte olmak değil miydi?
Bunlar olmasa da
İşte senin doğum günün.

Ülkü İrem EKİNCİ

KURAN-I KERİM

Allah'ın kitabıdır.
Göklerden inen,
Bizleri aydınlatan,
Kuran'dır O Kuran.

Geçmişten gelecekte,
Haber veren bildiren,
Dualarla şifa veren,
Kuran'dır, O Kuran.

Onu okuyanın
Gözüne olur nur,
Kalbine verir huzur,
Kuran'dır, O Kuran.

Peygamber efendimizin
Müminlere hediye bıraktığı
En büyük kitaptır,
Kuran'dır, O Kuran.

Emirhan ORAKÇI

TEKNOLOJİ

Teknoloji denince akla
Medya, internet gelir
Zararlarını hiç düşünmeyiz
Elimizden düşürmeyiz.

Saatlerce oynarız
Zamanımızı harcarız
Faydalarından çok
Zararı için kullanırız.

Telefona dalarız
Testleri sallarız
Sınavlara gelince
Zırlı zırlı ağlarız.

Annemizi dinlemeyiz
Saatlerce oynarız
Fenomen olmaya gelince
Kotayı aşarız.

Melike KAPLAN
Ceylin Sude ÖZDEMİR

AĞAÇLAR

Yemyeşil yapar çevremizi,
Mis gibi kokar çiçekleri.
Kırmayalım dallarını,
Kesmeyelim ağaçları.

Kış gelince kurur yaprakları,
Baharda şenlenir çiçekli dalları.
Biz de bir fidan dikelim,
Yuva olsun sincaplara, kuşlara.

Yaz gelince renk renk çiçek açar,
Etrafa huzur saçar.
Oksijeni ciğerlerimize yarar,
Kesmeyelim ağaçları.

Ela Nur ÇAY

ÖKSÜZ ÇOCUK

Annesi yok, babası yok.
Üzüntüsü çok.
Derdini anlayan yok.
Korktuğunda yanında olan yok.

Sevindiğini gören yok.
Üzüldeğinde yanında olan yok.
Sıkıldığında eğlendiren yok.
Ona şefkat ile sarılan yok.

Başını okşayan yok.
Derdine derman yok.
Ağladığında avutan yok.
Eski günlerinden eser yok.

Yanında olup güldüren yok.
Pek güzel söz söyleyen yok.
İyi bakarsan bir öksüze
Mutlu olursun sende.

Ceylin Sude ÖZDEMİR
Ebrar Naz KARAKAYA
Melike KAPLAN

DOSTLUK

Dudaklarımın arasından çıkan iki hece
Belki de iki hece ardına saklanmış binlerce gece
O kalp bu sevgiyi hiç hissetmedikçe,
Yeter mi gözler bu dostluğu görmeye?

Kalbinde koca bir boşluk var biliyorum
Dost zannettiklerinin arasında kaybolduğunu hissediyorum
Kara günde seni yalnız bırakanlardan seni kurtarmaya
Gözyaşlarını, gözyaşlarımla silmeye geliyorum.

Gerçek dostun bir gülüşü bile sığmazken bu şiire
Yetti mi dostluğu anlatmaya bu beş on cümle
Dostun varlığında kaybolabilirsin, çünkü sen hep onda varsın
Asıl dostluklar yaşaman dileğiyle...

Rüveyda OKUR

MUTLULUK

Mutluluk hayatın her anı
Mutluluk insanın bir parçası
Mutluluk olmazsa hayatta
İnsan eksik kalır her anda.

Mutluluk insana sevgi katar,
Dostluk katar,
Mutluluk oldukça hayatta
Hayat her geçen gün daha güzel olur.

Mutlu olmak çok basit
Mutlu olmak için sebep arama
Hayatta her zaman mutluluk yakala
Hayatın her anı mutluluk dolu.

Bunları yaparsan eğer
Yaşamın yaşamaya değer olduğunu
İstersen mutlu olacağını
ÖĞRENİRSİN!

İrem Nur DEMİR

VATAN

Ben Türküm, vatan için ölürüm.
Vatanıma göz diken,
Hiç acımam öldürürüm.
Vatan ana, vatan namus demektir.

Vatan sade toprak değildir.
Yurttur, yuvadır bize.
Bu yuvayı bozanın yuvasını bozarım.
Vatan ana, vatan namus demektir.

Bayrağım hür dalgalansın.
Üzülmesin ay, yıldız.
Bayrağımı üzenin yuvasını bozarım.
Vatan ana, vatan namus demektir.

Seyit GÖZÜBÜYÜK

BARIŞ VE MUTLULUK

Bariş ve mutluluk
Olur harika bir dostluk
Dostun yanında olunca
Mutlu olursun mutlaka

Eğer seversen sende
Ağaç çiçek böcek ile
Bak şöyle bir dışarıya
Mutlu olursun sonra

Çocuklar gibi oyna
Geleceğin sevgi dolu olsun
Hayata bir bak da
için huzurla dolsun

Bariş sende varsa
Mutluluğu sorma
Bırak artık kini
Dinle sevginin sesini

Ebrar Naz KARAKAYA

YAZ

Hava sıcak olduğunda,
Gri bulutlar olmadığında,
Güneş yaktığında,
Anlayın ki yaz gelmiş.

Dondurma yendiğinde,
Limonata içildiğinde,
Buza ihtiyaç olduğunda,
Anlayın ki yaz gelmiş.

Ağaçlar yeşerdiğinde,
Çimenler çoğaldığında,
Pikniğe gidenler arttığında,
Anlayın ki yaz gelmiş.

Şemsiyeler arttığında,
Şezlonglar dolduğunda,
Herkes yüzdüğünde,
Anlayın ki yaz gelmiş.

Ülkü İrem EKİNCİ

KIŞ

Hava soğuk olduğunda,
Bulut çok olduğunda,
Güneş ısıtmayınca,
Demek ki kış gelmiş.

Kestane yendiğinde,
Sıcak çikolata içildiğinde,
Portakal yendiğinde,
Demek ki kış gelmiş.

Her yer beyaz olunca,
Kabanlar giyilince,
Botlar giyilince,
Demek ki kış gelmiş.

Beyaz adamlar arttığında,
Yaprak olmadığında,
Bacadan duman çıktığında
Demek ki kış gelmiş.

Ülkü İrem EKİNCİ

KİTAP

İçinde gezindiğimiz,
En büyük cevherimiz,
Sayfalarında kaybolduğumuz,
En tatlı romanımız.

Severek okuduğumuz,
Okuyarak öğrendiğimiz,
Belki hayatta sahip olduğumuz,
En büyük zenginliğimiz.

Sayfalarındaki bilgileri,
Farketmeden öğrendiğimiz,
Okudukça sevdiğimiz,
En büyük bilgi kaynağımız.

Beynimizin en büyük sultanı,
Sevgimizin en büyük kaynağı,
Hayallerimizin başı,
Düşlerimizin en güzeli.

Ceylin Sude ÖZDEMİR

ANNE BABA SEVGİSİ

Canım annem, canım babam,
Siz olmadan yaşayamam.
Yokluğunuza dayanamam.
Bir an ayrı kalamam.

Sizsiniz bana örnek.
Hep arkamda destek
Varlığınızı bilmek,
Güven demek.

Sevginizle büyüttünüz.
Yol gösterip yürüttünüz
Hep mutluluğumu düşündünüz
Canım annem, babam.

Ebrar Naz KARAKAYA
Melike KAPLAN
Arda Recep ÇEVİK

BENİM TATLI KEDİM

Ponçık ponçık patileri
Sevimlidir her hali
İlgi bekler her kedi
Seviyor musun sende beni?

Tatlı tatlı dilleri
Neşeli bakar gözleri
Cırmalarsın ellerimi
Kız yerim ben seni.

Herkesin dilinde sevimliliği
Uysallığı da etkiler bizi
Sevmeliyiz kedileri
Onlar Allah'ın emaneti.

Ceylin Sude ÖZDEMİR

BABA

Sabahtan akşama kadar,
Bizim için çalışıyorlar.
Okuyalım öğrenelim diye
Çok yoruluyorlar.

Her istediğimizi alan
Bize karşı güler yüzlü olan
Kötü şeylerden bizi koruyan
Sensin tabii ki canım babam.

Yeri geldiğinde seven
Sevgiyi bize veren
Yeri geldiğinde kızan
Kızdığını az belli eden.

Bizi dünyalar kadar seven
Bize karşı güler yüzlü olan
İsteklerimizi unutmayan
Sensin tabii ki güzel babam.

Adem Arda BARAN

KARDAN ADAM

Bir kardan adam yapsak,
Burnuna havuç,
Gözüne zeytin çekirdeği,
Taşlardan da düğme taksak.

Yüzünde bir gülümseme,
Yine zeytinden yapılmış.
Kollarıyla bize el sallıyor,
İnce sopadan yapılmış.

Başında bere,
Boynunda atkı,
Elinde eldiven,
Birinden ödünç almış.

İşte bizim kardan adam.
İsim de bulduk: Beyaz Adam
Kış boyu bize arkadaş,
Yazın uzaklara gidecek.

Ülkü İrem EKİNCİ

SOKAK HAYVANLARI

Onlar sokak hayvanları,
Hep açtır karınları,
Korurlar sokakları,
Onlar sokak hayvanları.

Yok bir yer barındıkları,
Şiddet görür vücutları,
Sevmek lazım onları,
Onlar sokak hayvanları.

Üşürler kışları,
Susarlar yazları,
Yatarlar akşamları,
Onlar sokak hayvanları.

Karınlarını doyurmak,
En büyük hakları,
Severler dünyayı,
Onlar sokak hayvanları.

Ceylin Sude ÖZDEMİR
Ebrar Naz KARAKAYA
Melike KAPLAN

İSTANBUL'U FETHEDEN FATİH

Küçümsediler Fatih'i,
Yapamazsın, dediler
Ama dinlemedi kimseyi.
Fethetti İstanbul'u.

O kadar plan yaptı.
Ama değdi en sonunda.
O küçük yaşıyla
Fethetti İstanbul'u.

Pes etmedi direndi.
Sabretmesini bildi.
İnanmasalar bile
Fethetti İstanbul'u.

Elif EKİNCİ

GÜNEŞ

Anne kadar sıcak,
Yıldızımız,güneşimiz.
Sapsarı rengi,
Dinç tutan ışığı.

Isı ve ışık kaynağı,
Aydınlatır ortalığı.
Güneş olmazsa,
Karanlık olur dünya.

Doğudan doğar,
Batıdan batar.
Güneş,her canlıya lazım,
Canlılar ona muhtaç.

Sen ne kadar harcasan
Kömür, odun işe yaramaz.
Güneş olmadan olmaz,
O ısı ve ışıktır.

Anı Işık ERSOY

EVİM

Huzur ve sevgi ile dolu,
Girince içini ısıtan
Yorgunluğumu attığım,
Benim canım evim.

Her zaman sevgi ile dolu,
İçine hiç yalan girmeyen
Gördüğümde sevindiğim,
Benim canım evim.

Ela Nur ÇAY

DAYANIŞMA VE MİLLET İRADESİ

Darbe yapmak için geldiler.
Hiç korkmadan millet vurdular. Devlete
karşı geldiler.
Millete yenik düştüler.

Vatan aşkı ile çıktı millet bu yola. Çıktılar
bu yola dönmediler asla. Koydular
kendilerini tankların altına. Göğüslerini
siper ettiler bombalara.

Onların elinde silahlar,
Milletin dilinde tekbirler,
Teslim olmadılar inat ettiler.
Sonra yine milletin eline düştüler.

15 Temmuz'daki şehitler,
Vatan aşkı ile çıktı millet bu yola. Canları
için asla tereddüt etmediler. Bu yüzden
düşmanın üstüne gittiler.

Adem Arda BARAN